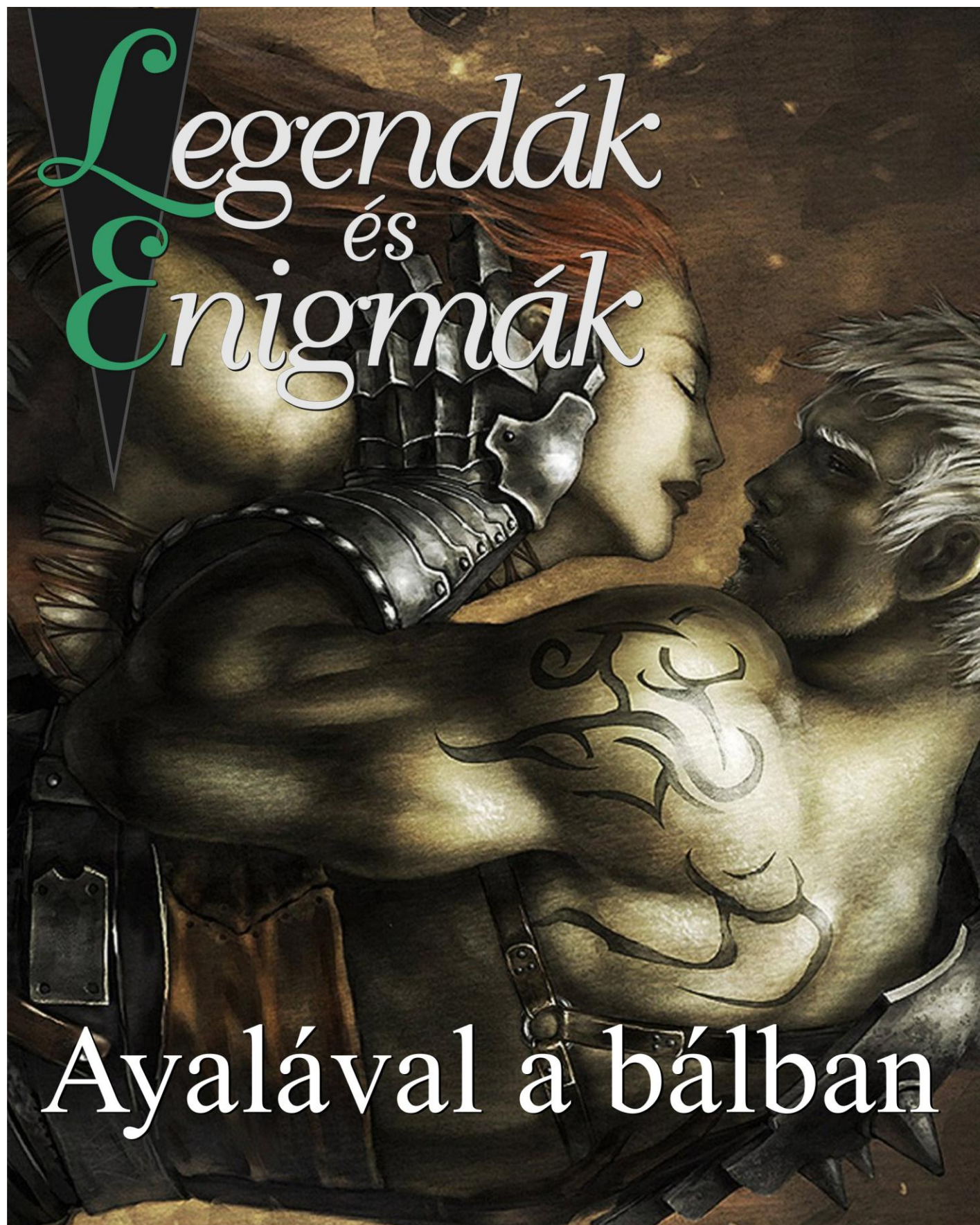

I.

Torozon tavernájának félhomályos szobájára az utcai parázsgömb világított csak be és a gyógyfüvek illata lengte körbe. Az ágyban fekvő nő halkán sóhajtott, ahogy újabb verejtékcseppek indultak meg homlokáról. A karosszékben ülő férfi ekkor odahajolt hozzá és a kezében tartott ronggyal letörölte a nő arcát, aki ettől látszólag megnyugodott, de szemét nem nyitotta ki, csak hálásan elmosolyodott.

A férfi visszahanyatlott megszokott ülő helyzetébe, hogy a régi alkalmatosság belenyögött súlyába és most rajta volt a sóhajtás sora. Az utcalámpa fényébe nézve azonban látszott, hogy az ő gondjait nem lehet egykönnyen megoldani egy gondoskodó rongytörléssel. Arcvonásai durvák voltak és ... igen... öregek. Korosabbnak tűnt a betegénél, de a valóság egészen más volt. Úgy érezte fojtogatja a szoba levegője, mégsem nyitott ablakot.

Tekintete, mint egy csapdába szorult vad cikázott végig a zsúfolt szobán: a heverőre hajított sáros köpönyegen, a sarokba ejtett félig kicsomagolt zsákra, az asztal alá rúgott eltört számszeríjra. Itt megpihent pillantása és mély horkanással fogadta magába az elnyűtt tárgy keltette friss emlékek zavaros kavalkádját. Ez is jó menekülésnek tűnt ebben a helyzetben érzelmei előtt... és...

...és már ott volt, az Északi-Városállamok erdejében, Caedontól mélyen délkeletre. Lovasok rohantak az éjszakában, viharban és vadásztak. Prédájuk azonban nem akármilyen állat volt, az egyik legveszedelmesebb talán a kalandok kontinensén. Az erdő fái között farkasfiak, az orkok egyik elcsatangolt törzse rejtőzött és gyarapodott az elmúlt években, míg a környék lakói meg nem elégteltek fosztogatásaikat és kegyetlenkedéseiket, és fegyvereseket nem béreltek ellenük arannyal, ezüsttel.

Kiáltások, veremcsapdába elbukó lovasok, alacsonyabb ágakról leugró fenevadak, agyarak, karmok, durva vaskardok. Emlékezett, hogy ő maga is kiáltott, alig bírta fékezni a lovát, hiszen nemrég tanult meg egyáltalán fent maradni is rajta. Átkok és szitkozódás, mennydörgés, de nem az égből, a sűrű bokrok közül kígyózott ki egy

Axel Ragaen

természetellenes villám és lobbantott lángra lovat, fát és lovast, éppen mellette.

A lány nevét kiáltotta, akkor is amikor már a suhogó nyílvesszőket hallotta a füle mellett. Ordított, amikor az első ork test-test elleni küzdelembe került vele, pedig a lába még a haldokló ló kengyelébe akadt. Hátát egy feketére kormozódott fának vetette a vadállat rohamával szemben, fogát összeszorította és imaként suttogetta tovább a lány nevét elhalóan. Tudta, hogy az istenek helyett ő hamarabb válaszol majd.

A pyarroniak harcos istennőjéhez hasonlóan jelent meg előtte és amint jött, íjából halált hozó vesszőkkel tizedelte az ellenségeiket és közben... Tharr nevére, valóban így volt... énekelt és dalolt, túlharsogta a vihart, a haldoklók kiáltását és az ork sámánok morgó kántálását. Nem akármilyen dal volt, olyan, amelyik azonnal visszaadja a férfiember erejét és új lökést ad az elernyedő izmoknak harc közben... is. Végzett az előtte álló farkasfival és a lány mellé lépett, hogy fedezze az oldalról érkezőkkel szemben pajzsával és dühével.

Válluk összeért és a lány két íjhúr pengetés között fekete hajzuhataga alól biztatón kikacsintott neki. Tökéletes, mandulavágású könnyűléptű szemek voltak, amik a hegyes füleinél is ékebben vallottak a lány nemes

származásáról. Sem a harcot, sem a dalt nem hagyta félbe, már fordult is vissza a sűrű felé, hogy a lassan mellénk zárkozó társainkkal együtt zúdulhassunk a vadakra. Addig sem unatkoztak.

Felrezzent, ahogy odalentről az ivóból felismerte bajtársaik egy-egy jellegzetes örömkialtását. A korsók tompa koccanása a szoba csendjében partot ostromló hullámverésnek tűnt. A férfi összerezzent, ahogy magában számba vette ki van lent és ki nincsen együtt a mulatozókkal és miért nem... hol domborodik kicsiny földkupac a legszemélyesebb tárgyaival, fegyvereivel díszítve a sáros út mellett északon, alig csak egy hevenyészett áldással útjára küldve Dartonhoz, a halál istenéhez.

Ahogy ők maguk is milyen könnyen lehetnének most ott. A lány pedig – tekintete visszavándorolt a betegágy lakójához –, talán még nálánál is közelebb volt hozzá. Helyette is nyomja talán ezt a nehéz szagokkal teli vánkost sokadik napja. Az elfek ritkábban betegszenek meg, mint az emberek, de éppen ezért, hogyha mégis eléri őket valamilyen vész nehezebben is gyógyulnak ki belőle... legalábbis ilyesmivel nyugtatgatta őt a lány, mikor közös kalandjaik során ő több ízben is napokat fetrengett seblázban.

A lány ébenfekete hajkoronája szétterült a párnán és fakón ragyogott a parázsgömb adta kevés fényben. Ruhája frissen kimosva és vasalva a háziak által a mellette lévő szék fáján pihent, ami mellé a férfi korábban gondosan leajzva nekitámasztotta a lány értékes íját úgy, ahogyan közös utazásaik során számtalanszor látta. Ha nem szégyellte volna, a lánytól tanult elf nyelvű litániát is elmondta volna, amivel nyugalomra helyezi a csatában jól szolgált eszközt. Ő maga nem hitt ilyesmiben.

Csatacsillagja kézközelben hevert a földön, félig az ágy alatt. Krómozása megkopott és a férfi tudta, hogy az egyik szurony, ami nem látszott onnan ahol ült, eltört. Nem akarta látni, nem akart rágondolni arra, amikor a mondás szerint is úgy tűnt „túl nagy fába vágták” amijük volt... külön-külön és együtt is. Tenyerébe rejtette az arcát, mintha csak a lány látná a homlokán hirtelen árkokká sűrűsödő gondokat. Tharr rohassza el a megcsorbult csatacsillagot, sokkal több is vesztetett volna és vesztett is oda! Mélyen lélegzett, hogy legyen ereje az újabb merüléshez az emlékek kútjába, de...

...a lélegzetet már ott és akkor fújta ki. A földalatti barlangban volt megint, megfogytakozott kompániájával, övén a rengeteg ork skalppal és a lánnal az élen, akit mintha valami egészen személyes tettvágy sarkallt volna küldetésük befejezéséhez. Talán fájának ősi ellenszenve, ami a farkasfiak ellen való, az űzte őt ilyen lázasan. Nála egy véres trófea sem volt, ahogy nem is érdekelte mennyit kapunk majd a szörnyű kincsekért. Csak fuvolája volt az övébe tűzve a kecses kard mellett.

Máskor elgyönyörködtem volna szívesen csípője rengésén, ahogy meg is tettem, de nem hagyhattam, hogy előttem lépjen be védtelenül, a vadászat íztől megrészegülve az előttünk tátongó csarnokba. Nem természetes építmény volt: ősök valamely föld alá süllyedt temploma vagy egyenest törpök elhagyott építménye. Nem számított, csak az, hogy az orkok éppolyan idegenek idelent, mint mi magunk. Kiegyenlített küzdelem lesz, legalábbis már csak olyanhoz érzett erőt a tagjaiban.

Egyszerre sikerült belépniük, de nem volt benne köszönet. Folytatódott a hetek óta tartó örület. Farkasordítás, sárgán villogó szemek, valaki mögötte harci varázslatba kezd, aminek szövegét lassan kívülről fújta ő is. Mély levegő és zuhanásnak beillő futás lángoló izmokkal. Egyik másik ork harcossal talán még egyidős is volt, de az ő élettartamuk szerint még csak erejük teljében lévő, dagadó izmú hímek voltak, míg ő már kenyeré javát megemésztett, szebbik csatáin túljutott kiöregedett gladiátornak számított. Az pedig nagyon nem mindegy, hogy az előbbieket még látnak is a barlang természetes sötétjében.

Hárman rohantak szembe, de kettőt kecses elfnyilak terítettek le, míg a középsőt legázolta az arénák tapasztalataival. Az orkok csak harcolni akartak velük egy jót, ők megölni jöttek őket, a férfi pedig győzni egy újabb viadalban... távolabb kergetni a vereséget és a halált még egy harccal. Ezért ugratott át az első soraikon, hogy vezérüket bevégezve elejét vegye az állóharcnak, hogy vége legyen a hetek óta tartó örületnek végre. Amikor ráakadt mégsem tudott szívből örülni neki.

Nem véletlenül azok a farkasfiak törzsének vezérei, akik. Ők nem választják meg vezetőiket, nem ármánykodva, egymást hátba szúrva döntik el ki a legeszesebb vagy éppen halhatatlan lények áldását figyelve követik

papjaiknak beillő sámánjaikat. Nem, az orkok vezérei a legerősebb, legkegyetlenebb és legveszedelmesebb fajzatok, akiket a sajátjaik folyamatos kordában tartása éppúgy megedz, mint az ellenségeik fölött aratott sorozatos győzelem. A vezérfarkasok vezérfarkasa...

...akiket még az istentelen, démonimádó sámánjaik mágiája is támogat a harc idején. Mikor szembekerült vele maga is megdöbbsent, hogy mekkora nagy állat is lépett ki elé az árnyak közül a félhomályba. Karok helyett hajókötélként dagadó izmok, páncél helyett durva, megmunkálatlan fémlapok, talán nagy pajzsok, vadkanagyarok villantak a démonikus sisak alól és a mélyükön a sámánmágiával felerősített ork szellem izzott szemek gyanánt lilás lidércfénnyel. A férfi pedig a nevét is ismerte a dögnek.

Thazog néven ismerték és félték a környéken élők, de a férfi még messzi ifjúkorából ismerte, amikor még taknyos gaug volt Gro-ugon gyepein, és szárított kutyakoponyáért harcoltak egymással és egymás ellen a helyi szokás szerint. Azóta nagyon megnőtt, míg az ember férfi inkább úgy érezte ő maga elsovadt, összement. Nem remélte, hogy az ork felismeri őt, hiszen annyi idő eltelt. De felcsendült mögötte a lány dala és arcán a ráncok pár évnnyit visszasimultak bőrébe. Elmosolyodott és ugrott.

Vér volt és fájdalom volt, a világ igazi arca volt. Tépték és szaggatták egymást durva, eltompult fegyvereikkel. A csatacsillag egyik ága a sisakba ragadt, a testéről egy buzogánycsapás lehántotta a brigantint helyenként a bőrrel együtt, mint babról a hüvelyt szokás. A lány elnyújtott gyógyító litániái nélkül nem bírt volna talpon maradni sokáig, de az csak dalolt, gyönyörűen és tisztán, torkában a világot teremtő mágikus erőkké változott a békés dallam, ami azon mód beforrasztotta a sebeket és hegekké szelídítették a férfi testen nyíló vérszirmú virágokat.

Végül győztek, végül kijutottak és végül megölték mindet. Eljutottak egy kapuig, ami Erionba és azon túl Torozon Tavernájába hozta őket, de a barlangból kifelé az elf lányon már szokatlan gyengesség vett erőt. Karjában hozta keresztül a téren átvezető kapun, és fektette az ágyba mielőtt az ő ereje is teljesen el nem fogyott, hogy bűnbánóan, gondoskodón segítse gyógyulását. Mert tudta, hogy a lány helyette élte át a sebek fájdalmát, hogy többet

használt el mágikus erejéből, mint önmagáért tette volna.

Ő pedig nem érdemli meg senkitől, legkevésbé sem tőle, hogy ilyen áldozatot hozzon. Idősebbnek tűnt, mint a lány, pedig az örökkön fiatal szépség legalább kilenc és fél évszázaddal volt korosabb nála. Fél ezret simán letagadhatott volna... ha ébren lenne... hogy ha nem volna miatta és helyette beteg, ki tudja, félúton a faszérű kalahórának túlvilága felé. Na és persze, hogyha nem húzta volna eleget azzal, hogy ő bizony-bizony idősebb nála. Most mégis azt kívánta bárcsak magánál lenne és cukkolná vele.

- Miért nem vagy a barátaiddal? – erőtlen hang a párnák közül. A lány hangja úgy meglepte, hogy a tőle megszokott cinikus válasz sem jutott az eszébe hirtelen.

- Mert vigyázni akartam rád – bökte ki őszintén.

- Rám nem kell vigyázni – hangzott a sértett, de erőtlen hang. – Én nem kérem, hogy velem legyél ilyenkor.

- Tudom – a férfi felállt és a kancsóból friss teát öntött egy átlátszó bögrébe – de ehhez nem kell, hogy külön kérj.

- Miért? – Láztól ragyogó mandulavágású szemek az ágy sötétje mélyén, amik fényesebbek, mint a gyér fénynél lenniük kéne.

- Mert – egyetlen igazság van, nincsenek nézőpontok, mégis rémülten keresett a szemével valami kibúvót a szobában, de nem talált – mert te is itt lennél fordított helyzetben.

Csend és a betegszoba gyógyfüvektől nehéz levegője ereszkedett közéjük. Mintha a társalgás lehetséges folytatásait játszanák le magukban külön-külön és mégis együtt egy másik síkon, amit még nem fedeztek fel a tudós-varázslók és más törvényszerűségek szerint létezik, mintsem azt egyetlen magányos férfiember a tornyába zárkozva ezer életem keresztült megérthetné vagy felfoghatná. Ez a férfi mégis sejtett belőle valamit, mert a lányhoz hajolt, kisímitott egy nedves hajszálat a szeméből és megigazította rajta a pokrócokat, mielőtt véresen-mocskosan visszazuhan a karosszékekbe.

- Nem szerethetek beléd – erőtlen, gyenge, de érthető hang a párnák közül, hogy a férfi éppen csak hallja – de köszönöm.

- Lázás vagy, félrebeszélész - érkezett a férfi végre magára találó cinikus válasza. Valamiért mégis jóleső melegség áradt szét a tagjaiban, olyan forma, mint amikor a lány dalától részegülve rohan harcba megifjodott testtel és lélekkel. Tetszett neki ez az érzés.

Ayala Isobelle elaludt, miközben Axel Ragaen tovább őrizte az álmát éberen. Az elf

II.

Ayala Isobella

Öt kopogás, lassan kettő, gyorsan kettő, majd egy utolsó külön. Axel megfordult székében, de nem nyúlt az ágy melletti fegyverért. Várt még pár szívdobbanásnyit mire felemelkedett és az ajtóhoz lépve beengedte éjszakai látogatójukat. Halk szavakkal helyet kínált a sebtében arrébb rendezett köpönyegek helyén a heverőn, maga pedig a karosszékre rendeződött vissza, csak valamivel távolabb húzta az ágytól, hogy ne zavarják az ismét álomba merült lányt beszélgetésükkel.

A váratlan vendég ezüst dobozkát varázsolt elő fehér báli ruhája zsebéből és felnyitva a friss dohányillat távolabb űzte a betegszoba nehéz levegőjét. Axel biccentve köszönte meg a látogató nagylelkűségét és hamarosan mindketten parázsló dohányrudakkal a szájukban méregették egymást a szoba

bárdlány hosszú életének egyik rövid pihenését töltötte el, míg a toroni gladiátor rövid életének egyik hosszabb virrasztását tartotta. A béke azonban, amely ennek a két kalandozónak adatott nyomban véget ért, amikor a lakosztály ajtaján diszkrétan kopogtattak éjközép órájában. Ismerős kopogás volt.

távolabbi sarkában. Mint két régi ismerős, akik látszólag nem érzik szükségét, hogy a kezük ügyében fegyver legyen a másik társaságában. Ritka dolog ez a magukfajtanál.

- Régen láttalak, gróf - törte meg a csendet végül Axel két szippantás után, szemét le nem véve a vendége maga mellé ejtett fekete kalapjáról - talán Tongoria óta egyáltalán nem is.

- Ez valóban így van, kedves Ragaen - fogta sottogóra hangját a fehér ruhás férfi, elérve Axel jelzését arra nézve, hogy ne törjék meg a szoba csendét jobban, mint kellene. - Mikor utoljára láttalak volt melletted egy kedves kutya is.

- Azóta elment, de az utolsó pillanatig hűséges és odaadó társam volt, amíg tehetett - az emlékek újabb dagálya elől inkább a beszélgetés folytatásába menekült. - És te hogyan igazgattad az Északi Szövetség Titkosszolgálatát azóta, hogy nem találkoztunk?

- Ó - a gróf kedvtelve elmosolyodott, mintha lelepleződése ínyére való fordulata volna a beszélgetésnek - csak nem kérdezősködtél utánam azóta?

- Szeretem tudni kivel is van valójában dolgom, pláne, hogyha még kacsavadászatra is küld fizetség nélkül, munka címén.

- Még mindig orrolsz azért a múltkoriért, mi? - a gróf mélyet szívott a szivarból és a füstbe bújva fürkészte a másik arcát a félhomályban vajon valóban haragszik e rá. - Kérdésedre válaszolva a Szövetség kémtevékenysége igen gyenge lábakon áll.

- Nocsak.

- Nocsak bizony. Egymás ellen ármánykodó hercegek használják ki és fel az embervadászok klánjait, komoly nehézségeket

okozva ezzel. Eligor visszatérése ugyan új helyzetet teremtett, de én nem remélek tőle rövidtávú megoldást. A doraniak kémhálózata például nálunknál is jobban szervezett és nagyobb sikerrel használja fel a MI erőforrásinkat, mint mi. Úgy tudom, a vezetőjük egy minden hájjal megkent félelf nekromanta, aki még Darton kegyét is bírja valamilyen formában, és így a maremiták támogatását is élvezi. Bármikor találkozom vagy veszem fel a kapcsolatot egy ügynökkömmel sohasem tudhatom, hogy valójában kit szolgál és kinek jelent nagyobb engedelmességgel. Hazád szervezett orgyilkos klánjaihoz képest néha úgy érzem, hogy koncon marakodó gyerekes csürhe vagyunk csupán.

- Tehát fárasztó a folytonos kémesdi - foglalta össze Axel a gróf sirámaint miközben maga mellől egy borosüveget halászott elő és értő kézzel szabadította meg a dugótól, hogy két használt poharat töltsön fel a tartalmával - gondolom ezért dolgoztatsz szívesebben szabadúszó kalandozókkal.

- Létezik még egyáltalán olyan? - kérdezte elgyötörten a gróf, miközben elfogadta a felé nyújtott kupát - a tapasztaltabb zsoldosokat északon a Filozófusok falkája már kisajátította és ők diktálnak árat minden kényes üzletre. Komolyan Axel, itt ülök hazám ősi ellenségének fiával és úgy érzem, senkiben sem bízhatok meg rajtad kívül!

- Csendesebben, még azt hiszi a lány, hogy magamban beszélek itt a sötétben - csitította a toroni a másikat lopva az ágy felé pillantva, de nem vett észre változást az elf lány légzésében. Gyönyörű volt, amikor aludt, még így, gyengén és betegen is. Arcának csillogása nem a betegség árnyait juttatta Axel eszébe, hanem a hajnali deret, ami beteríti az erdőt, hogy a hajnal első fénye szikrázó tükörlabirintussá változtassa a világot.

A grófra visszavándorló tekintete egészen más látványt talált. Valamelyest már összeszedte magát a borból nyert erőből, de ujjaiával még mindig idegesen dobolt a heverő karfáján. Űzött vad benyomását keltette, pedig Axel tudta, hogy valójában milyen nagyhatalmú személy... látszólag mégis egy örökifjú ficsúr benyomását keltette. Szemeibe nézve azonban egy aggastyán világ dolgain aggódó tekintete nézett vissza rá tompán csillogva a félhomályban.

Fáradtan gondolt rá, hogy ebben a történetben soha senki sem az, akinek látszik. Itt van a gróf, Arel, a háború és vihar istennő felkent papja, aki éppolyan jól forgatja a vívótört, mint a hosszúnyakú előfémhúros basszuslantot. Észak kiterjed kémszolgálatának a titkos vezetője... Axel hazájában az ilyen rangúakat már csak elővigyázatosságból is végtagjaitól megfosztva tárolják sötét és nedves helyeken, de életben tartva.

Alucardo Ront'e Rone gróf azonban egy olyan világért aggódik és érez, amit nem lehet megmenteni, mert már elmúlt régen. Egy olyan világrendért, aminek az előző Zászlóháború előtt még volt és lehetett értelme, de a háború és az azóta történt változások áradásként mosták ki a régi eszméket azoknak a lelkéből is, akik átérték még azokat az időket. Axel komoran gondolt rá, hogy ő maga még kölyök volt, amikor észak lángjai felcsaptak. A gróf mégis harcolt azokban az időkben, látszólag mégis fiatalabb nála.

- Nem azért jöttél, hogy megoszd velem a hazád azon problémáit, amelyek nem tartoznak egy volt toroni gladiátorhoz - zökkentette ki merengéséből végül a gróft - sem azért, hogy az édes vörös bort élvezd a társaságomban, amiből tudom, hogy Torozon szívesen vitetne a számodra mindenkor fenntartott lakosztályodba. Miért vagy itt Ront'e Rone gróf?

- Volna egy ajánlatom a számodra - nyelt egyet és poharával az ágy felé intett - a számotokra, egy újabb munkalehetőség a csapatotoknak.

- Tudod, hogy nemrég fejeztük csak be az előzőt - hívta fel a gróf figyelmét a nyilvánvalóra Axel - a többiek éppen most mulatják el a zsákmány rájuk eső részét.

- Összefutottam velük odalent és meg is kérdeztem őket, ne féljél. Bár egyiküknek sincsen ellenére, de mondták, hogy kérdezzek meg téged is. A legtöbben hallgatnak rád.

- Rosszul teszik - fújta ki a toroni a füstöt tekintetével a pislákoló parázstartó fényében gyönyörködve - miféle feladatról lenne szó egyáltalán?

- Rutin munka - tárta szét a karját védekezően a gróf - viccen kívül, egy erigowi

bálon kellene ellátni biztosítási feladatokat. Puccos kyr nemese, saját személyi testőrökkel és a hercegi palota saját őrségével együtt, de a kevés megbízható ügynököm jelentése szerint valami készül azon az estélyen és szeretném elejét venni annak, hogy most még megint újabb északi fejedelmet veszítsünk el épphogy Eligor visszatért. Hatalmas arcvesztés lenne ez a Szövetségnek, amire senkinek sincsen szüksége.

- Nehezen hiszem el, hogy erre ne lennének neked személyesen embereid, hogy ellássanak egy ilyen rutin feladatot – vontá össze a szemöldökét Axel.

- Na jó, ez igaz. Azonban Erigow egy ideje sajnos... hogy is mondjam... kívül esik a hatáskörömon. Volt egy... vagy két olyan affér, amit kyr főnemesei hajlamosak voltak összekötni a személyemmel és, noshát, nemigen kíváncsi, hogy én vagy az ügynökeim ott akciózzanak mostanában.

- Hallottam valami elveszett kódexről azt hiszem... – rejtette gúnyos mosolyát Axel a boros kupa pereme mögé.

- Toroni ügynökök raboltatták el Enika Gwon egyik régi könyvét és mi megakadályoztuk, tény, hogy a tárgy egy kicsit megsínylette.

- Hallottam, hogy annak idején egy toroni boszorkány elcsábított egy fiatal titkos szolgálati ügynököt és kimenekítette az elfogott fejdázscsapatát a Hercegi Palota dísztermének közepéből...

- Miután megakadályoztam egy merényletkísérletet egy magas rangú erigowi főnemes ellen – fakadt ki a gróf, mire az ágyban megmozdult a lány és önkéntelen mozdulatokkal újra álomba kezdte ringatni magát. Axel megint csendre intette kései látogatóját.

- Szóval akkor Erigow, rutin munka, tisztas fizetség – összegezte a gróf érdemi megnyilvánulásait Axel.

- Úgy van. Információink szerint egy ereni nemes ellen irányul egy gyilkossági kísérlet, aki vendégségben lesz majd a Hercegnél. Szereztem hamis okiratokat arra nézve, hogy a Filozófusok falkája küldött titeket és a nevemet véletlenül sem említhetitek senkinek. Rusenor éjszakáján lesz az estély egyébként.

- Kik helyett megyünk tulajdonképpen? – Axelnek nem tetszett ez a kalandozó-csere.

- Az eredeti kompániát Shulurba térítik el az ügynökeim, egy olajozott testű, kigyúrt korg csapat... nem fogják tudni megkülönböztetni a kyrt a kyrtól.

- Úgy legyen – hagyta rá a grófra az újabb gyenge húzást, de inkább nem osztotta meg vele aggályait. Nagyot húzott a poharából. – A részletekről majd reggel beszéljünk többen. Még rám is férne egy fürdő, azelőtt pedig úgysem indulnánk el, hogy Ayala jobban nem lenne.

- Ezzel kapcsolatban is kérdezni akartam tőled, Axel. Úgy tudom, hogy elég sok közös kalandotok volt az utóbbi években.

- Ez így van – bólintott a toroni és bár nem tudta, hogy hová akar kilyukadni a másik, a megállapítás kellemes elégedettséggel töltötte el.

- Mennyire bízol a lányban? – a gróf most azzal a koravén tekintetével nézett rá, amelyet csak kevesen láthattak életükben tőle.

- Jobban, mint bárkiben, aki valaha is mellettem volt – önmagát is meglepte az őszinteségével. Csitította magát, hogy csak a bor és csak a boszorkányok órájának közeledte van rá ilyen hatással. Nem mert az ágy felé tekinteni, csak remélte, hogy Ayala alszik.

- Nekem ez elég – hagyta ennyiben a gróf és szedelődzködve indulni készült, nem tartott sokáig. Az ajtóban váltak el, kezét fogtak, és míg egy pillanatra kisuillant a nyitott résen Axelt megcsapta az ivóból felszüremelő víg ünneplés hangja. Becsukta az ajtót, visszadöfte alá az ék gyanánt használt tört, de nem ült vissza a karosszékekbe.

Az ablakhoz lépett és a kék hold fényében vizsgálta a csillagokat. Rusenor trónusát kereste, és bár tudta, hogy hol kellene lennie, ilyenkor még homályosan látszott csak a nyári égen is. Egy holdforduló múlva látszik majd a legteljesebb pompájában, ami a kyr hagyomány szerint sorsfordító éjszakája az évnek. Mélyet sóhajtott és az ágyban fekvő lányra nézett. Az felé fordulva feküdt és szemei nyitva, tisztán ragyogtak rá a félhomályban. Egyikük sem szólalt meg, egyikük sem tudta, hogy mit kellene mondania. Egyikük sem érezte szükségét a szavaknak többé.

III.

Krad főisten Erigow béli katedrálisa

A nyárutó illata lengte be az utcákat, mikor két nappal később a csapat elhagyta Torozon Tavernáját. Sokan addig és tovább is tivornyáztak, mások korábban indultak el új kalandok és kihívások felé. Ayalának ennyi időre volt szüksége, hogy láthatóan teljesen felépüljön. A beszélgetés másnapján a gróf elhozta az ígért hamis papírokat és részletesebben beavatta őket a tervbe, útba igazította egyetlen megbízható erigowi kapcsolatához a csapatot.

Erion utcái még sugározták a forró évszak érintésének nyomát amerre léptek a macskakövek között, de a szélcsatornákként funkcionáló utcákon már egy-egy hűvös szélroham lebbentette meg köpenyeiket. Mivel térkapuval terveztek utazni megbízható hátasait egy kiszolgált városőr istállójában helyezték el, aki tartozott nekik azzal, hogy fél lába helyett nem többet veszített el egykoron szolgálati ideje alatt.

Megbeszélték, hogy a Kapuk Terén találkoznak majd, ameddig mindenki beszerzi a szükséges dolgait az útra külön-külön utakon. Axel szokatlanul komor hangulatban volt, inkább a Fakóliget fái között vágyott kóborolni, ami ugyan nem esett útba, de legalább a Fogadó Negyeden belül volt. Ayala úgy döntött vele tart és némán belekarolva kísérte a férfit az üvegszerű, áttetsző fákkal teli ligetben, ahol sokan háziállataikat sétáltatták és néhány gyerek játszott labdajátékokat.

Egy padon heveredtek le és sokáig hallgattak. Axel kereste magában azt a tüzet, ami általában minden küldetés előtt fellobban benne, hogy teljesíthesse az előtte álló feladatot legjobb tudása szerint. Nemcsak a fizetségért, bár az is elég jónak ígérkezett a gróf jóvoltából.

A lány közelebb bújt hozzá, talán éppen azért, hogy érezzen valamit a kérészéletű lényt sarkalló erőből, de csak egy hideg öregembert talált a helyén.

Beszélgettek is, apróságokról, semleges dolgokról, aztán hamar komolyodott a téma, mint általában. Mindketten úgy érezték, hogy szavak nélkül könnyebben boldogulnak egymással. Axel nem szeretett a gyerekkoráról és népe kultúrájáról mesélni, az élőhalott dajkájáról, a nyilvános kivégzésekről, történelmük vesztes csatáiról. Ezért volt sokszor könnyebb, hogyha a lány kezdett bele lassan és hosszasan a népe valamely legendájába, ami korokkal, ezredévekkel ezelőtt történt, a férfi számára felfoghatatlan messzeségben.

Végül mégis eljött a találkozó ideje és a különös pár egymásba kapaszkodva felszedelődzködött. A Fakóliget különös aurája új lökést adott nekik útravalóul. Axel is délcegebben menetelt végig a színes cégérű fogadók között és a lány is kedvtelve dúdolni kezdett egy régi románcot, csak úgy, a maga kedvéért. Mire kiléptek a nyüzsgő térre, ahol Ynev számos tájára és részére vezettek mágikus kapuk, a többiek már ott voltak.

A villámmestert már Beriquel óta ismerték, kiszámíthatatlan, de nagyhatalmú ember volt. Nem látszott nála fegyver, de tudták jól, hogy hosszú köpönyeje alatt, ami madárszárnyakként éled meg mikor gazdáját delejes erők övezik, lapul néhány praktikus penge azon ritka alkalmakra, hogy elfogyna az égetett szesszel kevert hatalom italás butykosa.

Az enoszukei tűzszerzetes a szigetek óta kísérte őket készségesen. Hallgató, de alapjában véve jó kedélyű ember volt, aki hogyha megnyílt a társai körében, akkor mintha a zsebéből húzna ki, úgy mulattatta meg őket idomított démonmacskájával. Bár többször kerültek bajba miatta, mint úsztak meg helyzeteket, harcban mégis mindig lehetett rá számítani.

A csapat egyik kiemelkedően híres tagja volt a haonwelli születésű Szellem, aki bár hazájába nem akaródzott valamiért visszatérni, de szíves örömet csatlakozott hozzájuk, amikor arról volt szó, hogy az Északi

Szövetség központjába vezet majd elkövetkező útjuk... ráadásul igen magas körökbe. Szellem az egyik leghíresebb gladiátor volt északon, sokak szerint ráadásul a legszebb is, de meg kell adni, tett is érte, hogy így legyen.

Öten léptek át az Erigowba vezető kapun, amin keresztül néhány elsárgult falevelet rántott át a szél és a kapu által kavart mágikus vákuum. Az áthaladás ennek ellenére zavartalan volt, ami helyénvaló is ilyen áraknál. Nem hiába változott a Kapuk Terét óvó mágusok egyen-öltözte évről-évre. Olykor még a jelképük is, de ezt csak az vette észre, aki elég gyakran utazott a segítségükkel... azt pedig nemigen érdekelte ilyesmi, hogyha megengedhette magának az utazás ilyen drága módját.

Ahová érkeztek az a Kapuk Terének kicsinyített mása volt, innen csak három-négy irányban vezettek el utak a távolba és talán éppen ezért a helyiek egy takaros márványkupolát is berendeztek az innenső oldalon. A Kapuk Csarnokában álltak és miután átverekedtek magukat a kijáratoknál megtelepedett árusok javán, nem mindennapi látvány tárult a szemük elé.

Az alacsony házak felett Krad székesegyháza úgy ragyogott a lassan emelkedő nap fényében, mint egykor a legendás Gömbszentély magasodhatott az Örök Város fölé. Fenséges látványa lenyűgözte még a sokat tapasztalt kalandozókat is, akik elismerően dicsérték egymás között a pyarroni pantheon főistenének templomát. Szellem meg is jegyezte, hogy kicsit még örül is, hogy ez lesz a következő úti céljuk. A többiek vele nevettek, ahogy elindultak a zsúfolt piactéren... igen... még a szerzetes is.

Ahogy áthaladtak a téren, Axel lemaradt pár lépést és ösztöneire hallgatva elszakadt tekintete a székesegyháztól csak hogy jobban szemügyre vehesse a környezetüket. Persze egy piactéren a kontinens minden szegletében ki lehet szűrni néhány alvilági figurát, sőt, még tetten is lehet érni egy elég ügyetlen tolvajt is, de a toronit egészen más fajta esemény kötött le.

Tongoriában eltöltött évei alatt fejlődött ki benne az a szinte félállati ösztön, hogy a veszélyt, legyen az bármilyen távoli is bőre alá kúszó viszketésként érezte, ami a halántékában összpontosulva jéghideg érintés formájában nyilvánult meg. Most még csak a bőrén érzett

jeges ujjakat a vadonatúj brigantin súlya alatt, de ez is elég jel volt. Úgy tett, mint aki egy faszerszámokat árusító kordé mellett vizslatná az egyik unikornis mintájú számszeríjat, de valójában a tömeget vizslatta.

Kereste a rossz érzés forrását, és meg is találta. Az egyik ponyva mögött, látszólag csak olcsó vizezett sört szűrőszelvény fiatal csuklyás férfi volt, de Axel is csak azért pillanthatta meg, mert nem ő volt a célpontja: a korábban elhaladt társaságukat figyelte, akik lassan már a piac szívéig nyomultak a tömegben. A toroni biztos volt benne, hogy nincs egyedül, túl magabiztos és túl hetyke volt ahhoz. Ahogy abban is biztos volt, hogy valaki, akit nem vett észre őt figyelni ebben a pillanatban is.

Ezért végül alkudott és meg is vette az íjat, majd nem törődve a lassan a válláig kúszó rossz érzéssel a csapat után szaladt. A többiek csak mosolyogtak új szerzeményén, hozzászórtak már, hogy minden istenek háta mögötti helyen vesz egyet, csak hogy a legközelebbi csatában tönkregye. Illő volt hát, hogy itt is magáévá tegyen egy szép darabot, bár sokallták az árat, amit fizetett érte. Axel velük nevetett, a lány gyors pillantásából tudta, hogy nem valami őszintén.

Mikor beértek a házak közé a templom tornyai eltűntek a szemük elől, de cserébe a tömeg is ritkult. A villámmester váltig állította, hogy ismeri a járást, hogy mikor és miért járt Erigowban, azt nem kötötte az orrukra, ők pedig nem kérdezték, bár látszott a pillantásán, hogy majd megpukkad, hogy elmondhassa. Ráhagyták, hogyha eleget vedel majd az italából, akkor úgyis elmeséli és hogyha tényleg eleget, akkor sokkal szívesebb lesz a történet, mint így, józanul az utcákat róva.

Útközben elhaladtak egy fogadó mellett, amit az Ezüst Pegazushoz címeztek. Hallották, hogy a városban nem túl gyakori az ilyesmi, sőt, szám szerint csak kettő működik összesen. Erigow nem látta szívesen azokat, akik nem ide tartoznak, vagy nem itt van valami olyan dolguk, amiben a helyiek támogatják őket. Persze a hívek és zárándokok bizonyosan kaphattak bebocsátást egy-egy éjszakára valamilyen házba vagy legrosszabb esetben a lovagrendeknél, de a város olyan volt, mint a lakói látszólag: mindenki határozottan ment valahová és volt valahol valami konkrét dolga.

A gróf útbaigazítása alapján a Krad székesegyház egyik szomszédos utcájában zörgettek be egy egyszerű épületbe, ami paplaknak vagy még inkább ingyen konyhának tűnt, és lényegében annak is bizonyult. A tudás istenének szolgálói nyitottak nekik ajtókat, akik szűk folyosókon terelték őket végig egy cellánál éppen nagyobb dolgozósobáig, ahol egy frissen borotvált arcú férfi egy könyvet olvasott éppen.

A villámmester és a Szellem csendben felhőrdültek, az elf bárdlány és a tűz szerzetese

nem ismerte vendéglátójukat, Axel pedig számított ilyesmire. Isidor de Sediarta, az Erigowi Krad Lovagrend örökifjú tagja, a Manifesztációs Háború nyugalmazott tábornoka és az Északi Szövetség Titkosszolgálatának egyetlen megbízható erigowi tagja állt előttük teljes életnagyságban. A toroni mélyet sóhajtott a rossz tréfán és elkönyvelte, hogy ez a küldetés még számára is tartogatni fog meglepetéseket.

IV.

enoszuhei tűzszerzetes

Isidor de Sediarta végigjáratta tekintetét az előtte felsorakozott társaságon. Tekintetében nem látszott megvetés, láthatóan hozzászokott a vegyes összetételű kalandozó kompániákhoz a Tudás istenének szolgálatában töltött esztendőik során. Axel azt sem zárta ki, hogyha a gróft ismerte, akkor még maga is megfordulhatott ehhez hasonlóan zavaros összeállításokban.

Az Erigowi Krad Lovagrend tagjai kiképzésük során és már annak előtte is megtanulják gyűlölni a toroniatokat. Az igazság pedig az, hogy ez kölcsönös: Toronban sem mulasztják el a kyr hagyományokon élősködő pyar főisten szolgáinak rémtetteit megismertetni a fiatalokkal. Isidorról ráadásul különösen sok szóbeszéd és legenda járt az őrült dalnokok lábán a császárság területén belül.

Axel maga is ismert közülük jópárat: miként érkezett békekövetnek kiadva magát a Zászlóháború zűrzavaros éveiben, csak hogy egy egész helyőrséget és végvárat tegyen a földdel egyenlővé, ezzel is a hazájába beáramló ellenséges sereg útját egyengetve. Miként ragadta el egy ősi hagyományokat őrző boszorkánymesteri rend legféltettebb kincsét, az Elixírt, amely hosszú élettél és örök fiatalsággal ruházta fel. Hasonlóan a grófhhoz, Isidor is korban jóval előbbre járt nála, de ennek nem volt jele. Oldalán a könnyűléptű elf lánnyal pedig Axel úgy érezte hozzászokott már az ilyen társasághoz.

Az udvariassági formulák után a lovag hellyel kínálta őket és ameddig elfoglalták azokat ő oldalt felnyírt hajának tetején igazította meg fiatalos copfját mielőtt maga is elhelyezkedett velük szemben. Asztalán

zavaros rendben néhány jelentésekkel és jegyzetekkel teli lap alól félszegen bújt ki egy hangjegyekkel telerótt kotta csúcsa, de mikor észrevette Krad paplovagja serényen összerendezte őket az avatatlan szemek előtt. Meghúzott egy, a mennyezetről lecsüngő zsinórt és valahol egy néma csengő hangjára válaszolva szolga jelent meg keleti teákkal és déli kávéval a kalandozók legnagyobb örömére.

- A gróf értesített engem arról, hogy a Filozófusok nevében és helyett, díszes társaságot küldd majd, de erre azért én sem számítottam.

- Dwoon verőlegényeket várt talán vagy shadoni kóborlovagokat? - kérdezte epésen a villámmester.

- Talán ... talán - gondolkodott el a lovag majd egy kávé és teát húzva maga elé a tálcáról hátradőlt puritán székében - talán a gróf kivételesen tudja, hogy mit csinál.

- Tud valami pontosabbat mondani az estélyről és a célszemélyről? - Axel szerette volna olyan rövidre zárni a beszélgetést amennyire lehet - Illetve az is érdekelne, hogy kinek állhat érdekében az ereni nemes meggyilkolása.

- Ahogyan azt önök is tudják Eligor Herceg visszatéréseivel igencsak megélénkült az ereni külpolitika. Az ország térnyerése történelmi és etnikai okokból is fontos a Szövetség számára azonban ... félünk, hogy a hirtelen változások meggondolatlanok is egyben. Északon a Dúlás nem fejtette ki annyira hatását mint délen és sok helyen Krad egyháza még mindig nem olyan erős, mint az egy főisténtől elvárható. Névleg természetesen megtörtént a váltás, de sokan még mindig Kyel-t tekintik döntőbírájuknak és hívei szavának is nagyobb súlya van, mint a tudással rendelkezőknek.

- Tehát a jobb kéz nem mindig tudja, hogy mit csinál a bal. - summázta mosolyogva az enoszukei tűzszerzetes a lovag mondandóját saját magának, akinek keveset mondott a sok ismeretlen isten felelőletére.

- Így is lehet fogalmazni - hagyta rá Isidor - vagy úgy ahogyan van, hogy engem kevésbé érdekel és érint a nagypolitika, mint az, hogy istenemet a tőlem elvárható legteljesebb körülményekkel szolgáljam - hosszas gondolkodás után végül a teás csészét emelte ajkához - A szóban forgó nemes két nap múlva érkezik a városba, a bál estéjére ér ide, addig

nem is számítok semmilyen fennakadásra. Az azonban bizonyos, hogy ellenségei már a kertek alatt ólálkodnak. - És ezt miből tudhatjuk ennyire biztosra? - kérdezte a Szellem, aki szeretett az információk forrásáról is meggyőződni, hogyha tehetne.

- A toroni diplomácia tudományos célokra rengeteg szállítmányt hozott Shulurból Erigowba - nézett mereven a lovag Axelre - arra hivatkozva, hogy Rusenor éjszakájának csillaghullása idén egészen élénk és gazdag lesz. A közös kyr hagyományokra hivatkozva és az évek óta tartó, biztosnak látszó békére hivatkozva engedélyt kaptak a város uraitól. De az már most egészen biztos, hogy az eddig kisszámú helyi küldöttségük legalább a duplájára nőtt és közöttük több Ikek fejedelm is akad, akik vörös kámeás fejpántjuk alapján a küldetésben járnak.

- Az Ikrek a császár közvetlen irányítása alatt állnak - morogta Axel kedvetlenül - hogyha pedig ők akarnák az ereni nemes vérének venni, akkor azt szemből, nyíltan és felszólítás után tennék.

- Hát ilyen lovagi kvalitásokkal bírnak ezek a shuluri mestergyilkosok? - kérdezte Isidor, de Axel nem lelt szarkazmust a hangjában - Magam is találkoztam velük korábban, de nem mindegyiknek volt alkalma, hogy csillogtassa a tudományát.

- Nos, a legjobbakkal biztosan nem találkozott. A Kígyó, a Farkas, a Kopó és Pók legendás harcosok hírében állnak mind a mai napig.

- A Kígyó Taba-el-Ibarában tűnt el, a Pók Davalonban halt meg, a Kopó tudomásom szerint Gro-ugonban telepedett le a Farkas pedig... ő egy egészen másik történet azt hiszem. Ismerem az Ikrek legendáit és azt is, hogy csak azoknak a története forog közzsájon, akikre már a klán nem számíthat többé: lebukott ügynökök vagy üldözött renegátok. Lényegében halottak.

- „De a tetteik örökké hirdetik majd örökkévaló lelkük nagyszerűségét” - idézte Axel a Tharr poklára indulók elbocsátó litániáját.

- A lényeg - folytatta Isidor -, hogy nagy valószínűséggel ők fenekednek a Zászlóháborús veterán diplomatán rajtaütési a jelentések szerint. Egyébként egy igazi

világfiról van szó, aki hazájában is rengeteg ellenséget szerzett. Kicsapongó életmód, elfvadászatok, istenkáromlás és sok minden más akadt a rovásán mire a toroniakkal szembeni harcok során megváltotta bűneit a Piderák bevételekor.

- Bocsánat - zökkent ki a bárdlány az eddigi megfigyelő szerepéből - elfvadászatokat említett?

- Sajnos igen - komorult el Isidor - Eligor eltűnése alatt a nemesség egyes tagjai kegyetlen játékot űztek a területeiken élő hosszú életűekkel szembeni kegyetlenkedésből. Mára ezek természetesen tiltottak, ahogy a Szövetség területén mindig is azok voltak.

- De mégis akkor hogyan engedhették meg, hogy ilyenek történjenek? - a lány őszinte értetlenséggel kérdezte a lovagot - Maguk itt nemes eszméket valló lovagok és papok százai a szomszédban Erenhez képest!

- Meg kell értenie, a háború utáni évek igen zajosak voltak. Toroni utóvédharcosok akadályozták gerillaként seregeink hazatérését, akik pedig megszolgálták azt a békét, amiért a vérüket ontották. A magunk háza táján is rendet kellett tennünk, a győztes háború utáni idő olyan volt, mint egy haonwelli másnap a Dal Havában. Mire eljutottak hozzánk ennek a szokásnak a hírei már nem tudtunk tenni semmit a megakadályozásuk ellen. De higgye el, megpróbáltuk. Most is minden évben több tonnányi aranyat juttatunk a károsultaknak a toroni hadisarcból.

- Megtanulhatták volna már ezer év alatt, hogy a holtakat nem hozza vissza a pénz! - csattant fel a lány és helyéről felpattanva kivi harzotta a teremből. A lovag sajnálkozva nézett utána, Axel szó nélkül követte. Valahol még örült is, hogy hamarabb kijuthat a lovag vallató tekintete elől.

A lányt csak az épület sarkánál érte utol. Zúgott a feje a lovag mondandójától, de értette, hogy a lányt még komolyabb aggodalom szállta meg. A vállára tette a kezét és mellé lépett. Egy kis tér tárult eléjük, ami éppen csak egy kútból és egy fából állt, ami körül szolgálólányok hordták a vizet és gyerekek játszottak fogócskát ameddig anyjuk a vödört cibálja fel a mélyből. A lány révülten nézte őket, miközben ujjával egy dohánycsíkot tekert egy vékony papírba.

- Tudod, hogy nekem is vannak gyerekeim? - kérdezte a férfitől, anélkül, hogy ránézne.

- Azt hiszem, hogy említetted már - kutatott Axel az emlékei között - fiú és lány is.

- Két fiam és egy lányom - bólintott Ayala és elmosolyodott - mondhatni elfhez képest szokatlanul termékeny voltam: száz éves koromtól kezdve három évszázadonként szültem egyet. Általában csak ezer éves korunk után vállalunk utódot és akkor is csak egyet.

- Ők most hol vannak? Merre járnak? - kérdezte Axel, akit egy kicsit mellbevágott három nálánál felfoghatatlanul öregebb lény gondolata, mint Ayala kicsi gyerekei.

- Nem tudom - vallotta be a bárd és meggyújtotta a cigarettáját - a gyerekek túlságosan rám ütöttek azt hiszem. Elhagyták Sirenart évtizedekkel ezelőtt én pedig utánuk indultam a világba. De mégsem találtam meg őket, nem érzem, hogy merre kellene mennem, nem tudom élnék még vagy bajuk van e. Fajtam szégyene vagyok, egy rossz anya.

- Ne mondd ezt, ez nem így van. - csitította a férfi átkarolva a vállát a lánynak - ha máshogy nem is, de tetteink híre biztosan eljut hozzájuk, amiből tudhatják, hogy anyjuk úton van értük és keresi őket.

- De miféle életmód ez? Miféle világ a tiéd? Elfekre vadásznak, kedvtelésből kegyetlenkednek. Mi magunk sokszor alig élünk meg abból, amit egy küldetés után kapunk vagy éppen nem kapunk. Alig nyáljuk meg sebeinket és máris újabb helyre megyünk, így hogyan találna meg minket bárki, aki keres? Ezek az erdők mások, mint ahonnan én jöttem. Te is jártál ott, láttad! Azokban az erdőkben lehet ÉLNI mert maguk is élnek, itt pedig mintha halott lenne a természet mert kőbarlangokkal építitek be a legszebb helyeket és tavakat is, mint valami eszement gliádok!

- Gliá ... micsoda? - kérdezte Axel, akit váratlanul ért csendes társa kifakadása.

- Hagyjuk, nem számít - fogta halkabbra Ayala, amikor észrevette, hogy néhány gyerek és anya is érdeklődve feléjük tekinget - kérlek menjünk vissza, ki szeretném pihenni magamat.

Visszatértek az ispotályba ahol társaik már maguk is berendezkedtek a szűkös celláikba. Megegyeztek, hogyha már a szállás ilyen

puritán, akkor legalább a kosztjuk ne legyen az és ebéddőre közösen átvonultak az Ezüst Pegazus Fogadóba. Itt egy törpe bányász éhségével lakomáztak, csak Ayala és Axel nem tett ki a rendelések kapcsán. A lánynak látványosan nem volt étvágya, Axelt pedig zavarta ez, így csak sorra kérte ki az aranszínű égetett szeszeket.

Látva a lány komorságát Szellem mellé csusszant a hosszú asztal melletti padon és felemlegetve saját elf származását, bár csak egyik szülője volt hosszú életű mesélt Ayalának egy haonwelli kalandjáról, ami láthatóan hasonlóan felzaklatta őt, de kimérten és tárgyilagosan elmondta, hogy sok ereni elf megmenekült a kegyetlenkedések elől, hogy elfek és emberek közösen munkálkodtak azon, hogy kimenekítsék őket a veszedelemből, hogy a Szövetség többi országában új életet kezdhessenek.

Axel zavartan nézte őket, ő mindig úgy érezte, hogy kilóg a színesebb kalandozók társaságából. A lány szemébe nézve még a legintimebb pillanataikban is ráncos vénembernek látta magát, a Szellem társaságában pedig nem is értette mit keres mellette a lány, mikor egy ilyen felfoghatatlan szépségű és ápoltságú férfi is akad mellette. Mély sóhajjal itta ki a poharát és amikor látta, hogy a haonwelli nerton szavai hatni kezdenek és a lány elkezd végre rendes húsokat rendelni egy nyögés kíséretében felpattant és kilépett a fogadóból.

Úgy érezte súly nyomja a mellkasát és mint mindig ilyenkor dohány után kezdett kaparászni a zsebében. Váratlanul lépett ki az ajtón és talán éppen ezért vette észre, hogy a tér szemben lévő oldalán egy incognós hírvivő hirtelen irányt változtatott és besietett egy

V.

A vörös hold lassan imbolygott fel az égre Erigow házai felett. Axel kitérőn követte prédáját kapualjról-kapualjra. Úgy tűnt, egy ideig az zavartan próbálta lerázni őt és a város keleti végei felé igyekezett. Aztán alkonyatkor, mikor egy kávézóból kilépve még mindig az utca túloldalán rá váró gladiátort észrevette, megmerevedett és határozottan dél felé indult. A belső várost védő fal kerületén haladtak kitérőn, mikor Axel megelégtelt a macskaegető játékokat.

szűk utcába. Axel mereven figyelte ameddig rágyújtott, mert friss emlékei szerint az egy sikátorba vezetett. Megnyugtatta a gondolat, hogy árnyékuk bizonyosan nem helyi és ráadásul kezdő.

Mozgást észlelt az oldaláról, de a dzsád illóolajok illata megelőzte gazdáját, a Szellemet. Hangtalanul lépett Axel mellé és haját megigazította, mert már belépéskor is összekócolta az alacsony ajtófélfá.

- Az a történet, amit a lánynak mondtál el... igaz? - kérdezte Axel.

- Igen, igaz. Csak éppen nem teljes - vallotta be a Szellem és láthatóan az volt az oka, hogy nem beszélt szívesen otthonáról - amikor legutóbb ott jártam tapasztaltam, hogy mivé válnak azok, akik vagyonukat a jó szándékú embercsempészetből szereztek. Sosem hittem volna, hogy elfvéreik képesek olyan... kegyetlenségre.

- Talán az sem biztosíték mindenre - morogta Axel maga elé.

- Talán - bólintott a Szellem - tudom, hogy nem viseltetsz jó érzéssel a fajtájával szemben, de a lány iránt érzel. Ebben biztos vagyok.

- Biztos, mi? - kérdezte Axel, de a következő pillanatban feltűnt a hamis futár a tér túlsó oldalán - Szavad ne feledd, Szellem. Ezt a beszélgetést egy másik alkalommal folytatjuk.

- Hová mész ilyen hirtelen? - kérdezte a Szellem, aki értetlenül figyelte, amint a másik megindul és lépés közben nyilat helyez a frissen vásárolt számszeríja vágatába.

- Csinálni azt, amihez legalább tényleg értek - morogta Axel nem törődve azzal, hogy a másik hallja-e válaszát - Vadászni.

Becélozta a köpenyes fiút és számszerijából kirepült egy vasszakállas lövedék, hogy tompán csattanjon a másik lábában. Az egy pillanatra megbillent, de nem adta jelét a fájdalomnak, amit látva Axel most már biztosra vette, hogy a fiú egy bűbáj hatása alatt áll és valaki vagy valami határozottan tereli őt a város gyomrába. Körbenézett, de már most biztosra vette, hogy nem találta magától vissza társaihoz, akik eleget tudtak

távolmaradásáról, hogy ne eredjenek utána. Kivétel talán a lány.

A minden lépésnél vértócsát maga után hagyó fiú mereven befordult egy sarkon nemsokára és bicegve kinyitott egy pincehelyiségbe vezető alacsony ajtót. Üldözőjét meg sem várva vetette be magát, inkább esett már, mint lépett. Axel óvatosan követte az ajtóig és résnyire nyitotta csak. Egy ork kifinomult érzékei sokkal teljesebb képet adhattak volna számára, de be kellett érnie a maga szerény eszközeivel: durva kiáltás, izzadság és vér szaga elegyedett odalént az olcsó italéval.

Meglazította övében a csatacsillagot és újabb vasvesszőt helyezett a számszerű vajatába, csak éppen nem húzta fel még. Ennyi bizalmat adott a békeszerető erv népségnek. Feltárva a mélybe vezető lépcsősort alámerült a félhomályba, amit csak ritkásan világított meg egy-egy vastag gyertya. A lépcső alján nagy tömeget látott, akik ügyet sem vetettek rá, lelkesen rázták az öklüket valamiféle látványosság felé. Axel nem látta a fiút, ezért elvegyült inkább a különösen marcona tömegben.

Késelők, orgyilkosok és rablók közé keveredett látszólag, de feltűnt néhány városőr zubbony és katonaruha is ahogy maga előtt oszlatta a tömeget. Számszerűjét a lábához engedte, hogy az ne tűnjön fel túl hamar a közönségnek. A távolból tompa puffanásokat, fémcörgést és nyögéseket hallott. Bár volt elképzelése róla, hogy mi folyhat a terem közepén, tekintetével olyasvalakit keresett, aki nem oda néz. Észrevette a fiút egy helyütt, ahol a tömeg ritkásabb volt már a fal mellett és csak egy pillanatra nézett vissza rá... és mosolygott.

Axel egy pillanatra megállt, majd amikor látta, hogy egy rész a falon megnyílik a fiú előtt megiramodott, hogy még utolérje mielőtt bezárul a fal. Balszerencséjére átesett egy matróz kirakott lábán, aki dühösen felhorkant és a vállánál fogva rántotta vissza. A gladiátor mellkasából kiszaladt a szusz és mielőtt a férfi méltatlankodhatott volna széztúzta arcán a könnyű számszerűjét. Ayala és többiek nevetnének, ha tudnák, most milyen rövid ideig tartott ez az alkalmatosság.

A tömeg kevésbé találta viccesnek, a matróz fájdalmasan ordított, magára vonva a többiek és köztük társai figyelmét, akik

lökдösödve estek Axelnek. Ő kicsavart egy kart, baljára szíjazott kisméretű pajzzsal osztott egy kongó pofont, de hátrálni kényszerült a tömeg sűrűje felé. Nem látott kiutat az embergyűrűből. Felnézett, és egy pillanatra kivette az egyik alacsonyabb gerendát a plafonon, talán a fegyverével el is tudná érní. Meglendítette a csatacsillagot, mit sem törődve az újabb fájdalmas kiáltásokkal és a fába döfte. Már csak fel kellett volna másznia.

Ezt azonban már nem engedték neki, a tömegből érkező gazdtalan pofon tisztán elérte és beljebb penderítette a zuhanása előtt készségesen szétváló tömegben. Fénypontokat látott, közeli lánccsörgést hallott, és érezte, hogy valami izsamós, ragacsos anyagot tapint ott, ahová zuhant. A rúgás a gyomrába azonban elég józanító volt ahhoz, hogy oldalra perdülve kitisztuljanak az érzékei: a tömeg középpontjában állt, egy láncokkal elkerített mélyedésben, amit láthatóan a folyamatos harcok veszteségeinek vére áztatott.

Illegális gladiátor viadal Erigow éjszakai világában

Nem sokkal mellette éppen egy korábbi versenyzőt húzott be maga közé a tömeg, az aréna két oldalán vasruhás lányok őrzöngtek vörös maszkokban egy-egy ketrecben. Alapvetően otthonosnak érezte ezt a helyet, öregnek is csak akkor kezdte tartani magát hozzá, amikor végre fel tudott nézni az előtte álló tökéletes izomzatú korg barbárra, ami inkább tűnt állatnak, még ebben a közegben is. Arcát zúzódások és tépések tarkították, tekintetében népszerű kábítószeres tüze égett és egy szál ágyékkötőben emelkedett a középkorú gladiátor fölé.

Axel fújt egyet és a másik ezt valószínűleg jelzésnek vehette, hogy kezdek. Durván felrántotta a toronit és a láncnak dobta, hogy azon fennakadva tisztábban érthessék ütlegei. Három sorozat után a gladiátor elernyedett és a földre omlott. Tudatában monoton kongás volt a tömeg éljenzése, vérszomjas öröme. A

mellkasa égett, a torka kapart és egyik szemére nem látott. Vért köpött a másik lábai elé, és nyögve feltápáskodott.

A korg egy hatalmas rúgással érte el az állát, amitől megpördült a tengelye körül de röptét nem fejezhette be, mert egy állkapocs zúzó ütéssel újra a padlóra került. Orrát ingerelte a pince vad szaga, úgy érezte nem jut elég levegő a sérült tüdejébe. Felnézett a földről és látta, hogy a korg egy megsemmisítő taposásra készül, amihez ebből a helyzetből csak gratulálni tudott.

Lehunyta a szemét és egy újabb nehéz levegőt vett. Kizárta tudatából a világot egy pillanatra. Évekig tanulta meg, hogyan készüljön fel egy gladiátor a halálra, miként fogadja el a belé hatoló utolsó penge csókját. Kereste magában az erőt és az akaratot hozzá, hogy ellenálljon a sorsnak most is, mint annyi harcban és csatában. Kereste magában a dühöt és gyűlöletet, hogy ellenszegüljön az életnek megint.

De nem találta ott. Mintha egy üres erszénybe markolt volna, nem találta azt a tüzet, ami eddig táplálta. Kinyitotta a szemét és miközben kifújta a levegőt látta az arca felé közeledő izmos lábat. Valami hirtelen benn tartotta a levegőt a mellkasában, egy gondolat, egy érzés, egy különvélemény. A lány örök pillantása közös lovaglásról, hangjának selyme amint egy őszi napon felborzolja a szőrt a nyakán. Hajába tűr egy forró nyári napon, és amikor úgy érzi, hogy dala neki szól. Azok az értékes, apró pillanatok, amikor elhiszi, hogy valakinek számít a sorsa, az élete.

Rákapott a kezével a barbár talpára és üvöltve csavart egyet rajta. Nincsen veszélyesebb a természetellenes szögben megfeszülő bokaszalagoknál. A korg szemei elkerekedtek, orrlukája kitágult és velőtrázó sikolyt hallatott a váratlan és soha nem tapasztalt fájdalom hatására. Axel pontosan tudta milyen érzés, tapasztalt gladiátorként többször átélte és egyáltalán nem irigyelte a fiatal erőművészt érte. Az érzésért, amikor a saját ellenségeddé válik a tested belülről. Több hét álmatlan éjszaka, félelem a saját mozgulatainktól... az ember azt hiszi soha többé nem lesz ugyanolyan. S valóban nem is.

A tömeg azonban tovább őrgöngött, mit is értettek ők azon kívül, hogy eddigi bajnokuk minden látható véres seb nélkül hanyatt esett. A harcban a látvány és nem a finom részletek

érdekeltek őket, senki sem érthette volna meg velük, hogy pont az ilyen apró dolgok választják el az életet a haláltól egy éles helyzetben. Axel nyögve térdre küzdötte magát. Előremászott a fogait összeszorító barbárhoz, miközben rejtve, baljával övének egy rekeszébe nyúlt.

A tömeg addig nem nyughat, ameddig valakit véresen-holtan ki nem húznak. Nos, meg kell adni nekik ezt az örömet. Axel ezt nagyon jól tudta. Ahogy a büszkeség természetét is ismerte régről, amikor még neki is volt. Végre megtalálta, amit tapogatózva keresett: egy számszerűlővedéket rejtett a bal öklébe, amivel amúgy is gyengébb és lassabb is volt, mint a másikkal. Jobbjával talpra állította a korgot, aki azonban inkább a láncokba kapaszkodva igyekezett menekülni a saját testébe zárt fájdalomtól. Axel tudta milyen hiábavaló próbálkozás, de éppen ezért igyekezett rövidre fogni a harcot.

Ötször sújtott le, háromszor jobbal és kétszer a rövid vesszőt rejtő baljával. A második csapása nyomán iszonyatos seb nyílt a barbár testén, ami azonban csak látványos volt, mint mély, de minden újabb ütésnél újabb vérpermet szállt fel a levegőbe, a barbár sikoltott a lába miatt, a ketrecekbe táncoló nők testére fröccsent a vér, mindenki őrgöngve éljenzett mire a korg összerogyott. Axel vérmocskosan és diadalittasan állt a félhomályos teremben, lassan az aréna közepére szédelgett.

Várta a következő kihívót, aki sosem jött el. Nem bánta. Elvigyorodott, ami inkább tűnt vicsornak és átlépve a láncokon dülöngélve megindult a tömegben. A gerendába szorult csatacsillagért nyúlt, de ahhoz kevés ereje volt, hogy kitépje a fából. Újabb adag vért köpött maga alá és ebben a komikus pózban maradt egy pillanatra, amiben kezeivel a magasban, fejével a padló felé nézve csüng erejének a végén. Kezdte utálni ezt az éjszakát szíve mélyéről.

- Engedje meg, hogy segítsék - lépett ki a tömegből egy nemesi öltözetű férfi, akinek nem is látta a szemét valamiért, de arcvonásai ismerősnek tündek. Fehér köpönyeg suhogott utána, hosszú göndör mogyoróbarna haja omlott vállára, hogy keretezze gondosan nyírt szakállát. Oldalán egy díszes törkard lógott, talán valamivel nagyobb is volt

a hüvelyénél, combjára és övére csatolva pedig fényes dobótörök voltak betűzve. Kajánul kigombolt ingjének nyakában egy különös korallnyaklánc lógott.

- Kivételesen elfogadom - bólintott Axel Ragaen és hagyta, hogy az idegen leemelje a csatacsillag markolatáról és kifelé vezesse a teremből. A lépcsőhöz érve adta csak neki vissza a csatacsillagot, aminek fogása némi önbizalmat adott ahhoz, hogy Axel visszafordulhasson a tömeg felé.

Magasba tartva fegyverét a tömeg éljenzésben tört ki. Axel és az idegen hallgatta egy darabig, majd az előttük álló lépcsők megmászásába kezdtek. Felérve az ajtón túl az Éjkközép Órájába merült vaksötét várost

VI.

- Szerintem mosakodj meg - intett Cloud Boohen egy közeli kútra fehér kesztyűs kezével. Axel gépiesen engedelmeskedett, vizet húzott fel a fémrúdhoz erősített vödörben és kimosta szeméből a vért, majd valamennyire rendbe szedte magát és miközben száradt hátát a kút kávéjának támasztotta. Az aszisz bajvívó mellé telepedett és felült a kövekre mellé.

- Egyszer régen láttalak harcolni Ifinben, a nagy arénában - Cloud Boohen nem nézett a gladiátorra, kifürkészhetetlen tekintetét elrejtette a holdszemüveg és úgy folytatta - igen, tudom, hogy ki vagy Axel Ragaen. De arról csak elképzeléseim vannak, hogy mit keresel hazád ellenségeinek országának szívében.

- Hogy megvédjek egyet közülük - krákolta Axel és oldalra köpött egy letört fogdarabot - hogy részt vegyek a Rusenor éjszakáján esedékes bálon.

- Ó - kapta fel a fejét erre a bajvívó és elmosolyodott - arra az estére magam is hivatalos vagyok.

Axel nem kételkedett benne. Hallomásból ismerte Cloud Boohent, a költő-bajvívót, akinek balul sikerült románcáról több dal és legenda született Ediomadtól a Sinemossáig a Quiron-tengeren, mint hódításairól. Pedig... Nem utolsósorban azt is rebesgették róla, hogy

találták, amit csak az utcalámpák kevés fénye világított meg. Axel a falnak támaszkodott, miközben az idegen tarsolyából egy friss cigarettát húzott elő és megkínálta vele a gladiátort is, aki biccentve elfogadta.

- Köszönöm, de a nevedet még nem tudom. - tüzet csiholt és mélyet szívott az érzése szerint aszisz dohányból. - Idegen vagyok ebben a városban és vissza kellene jutnom a Pegazus fogadóba.

- Éppen útba esik nekem, de előtte még be kellene ugranom valahová, hogyha nem baj - maga is lángra lobbantotta a dohányt rejtő papírcsíkját, aminek fénye a sötét felületű holdszemüveg kékjén tükröződött - a nevem pedig Boohen, Cloud Boohen.

pár hónapig Abaszisz trónusán is megfordult, de persze ezek csak afféle pletykák voltak kalandozóköriken ... ahol nem sokat adtak a pletykákra ... és a királyokra úgy általában.

Közel egyidős lehetett Axellel, ahogy ott ült mellette a kútkávéján és a korallnyakláncát forgatta kedvtelve. Axel még sohasem látott ilyesmit, de eszébe jutott egy másik történet arról, hogy miként merült le a tenger mélyére Boohen és lett barátja egy elveszett civilizációnak, amely 'jangwir'-nak nevezte magát. Persze róla is állították, hogy meglelte egyszer az elveszett északi barbárok civilizációját és az félig igaz is volt...

- Egy kitérőt említettél jó uram - köhögte el magát Axel - ha nem veszed zokon szívesen visszatálnék a szállásomra mielőbb a társaimhoz.

- Társak - ízlelgette a kifejezést az aszisz, majd bólintott - igen, az valóban fontos. Gyere.

Lehuppant a kútról és megindult az acélos félhomályba burkolózó utcán, Axel pedig követte. Az éjkközép zsibbadtsága lassan átadta helyét a felemelkedő kék hold fényének, ami mintha megfagyasztotta volna a várost. Igaz, ezen a kései órán már nagyon kevesen jártak a városban és azok sem a hercegi palota közelében. A falakon állandóan figyelő strázsák és a gyakori városőrzérek elvették

szinte mindenki kedvét, hogy Erigowban portyázzon éjszakánként... szinte mindenkiét.

- Könyvbemutatóm lesz a közelben - magyarázta fehér ruhás férfi - délután érkezett meg egy tiadlani nyomdából az új verseskötetem és az a tapasztalatom, hogy a személyes jelenlét sokat dob egy új mű népszerűsítésén.

- Egy új kötet? - húzta föl a szemöldökét - Többször láttam a neveddel díszített könyveket éjjeliszekrényeken, azt hiszem 'Vándorló testek' volt a címe. Alidaxban igen népszerű volt.

- Na igen, magam is így tudom - komorult el egy pillanatra az aszisz - de azt hiszem mindenki jobban jár, hogyha nem teszem be a lábamat egy boszorkányoktól hemzsegő városba. És különben is, az új könyvem még az előzőnél is jobban sikerült, ha mondhatok ilyet.

- Azt hiszem, a romantikus költeményeknek nem én vagyok a célközönsége, hogyha nem haragszol meg - zárkózott fel végre az igencsak kilépő költő mellé Axel. Cloud felkacagott.

- Ez a szép a költészetben, magad sem tudhatod, hogy a közönsége vagy ameddig nem találkozol vele. Az új kötetem, a 'Forró ölelésből, hideg valóságba' remek példa erre. Itt is vagyunk, Ragaen uram.

Valóban megérkeztek egy takaros ház elé, amely fogadónak kicsit lett volna, kocsmának pedig túl nagy, odabent mégis úgy tűnt, hogy kiszolgálás és zajos éjszakai élet volt. Belépve Axel furcsán érezte magát: a hely maga az enoszukei teaházakra emlékeztette, de azokra is csak távolról. A hely közönsége pedig meghatározhatatlan korú és furcsa öltözetű lányokból és nőkől állt, elvéve néhány dühös férfi, férjek vagy barátok, akik a több ülőalkalmatosság valamelyikében ittak. Erigow másik arca.

Cloud Boohen határozott léptekkel indult meg a sötétnek látszó kis fa ablakhoz, ami mögött egy idegenül ható komornyik feszengett és szűk helyiségében italokat kevert össze és állított elő, amelyeket egy kis rézcsengettyű megszólalásakor a megfelelő vendégcsoport a maga asztalához szólított. Az aszisz váltott néhány folytott hangú szót a komornyik-fogadóssal, aki Axelt a Beriquelen látott furcsa fekete-fehér madarakra

emlékeztette, de aztán nem zavartatta magát és maga is belesüppedt egy egész testét elnyelő párnába egy sarokba.

Hamarosan egy alacsony, fából készült pódiumra lépett fel Boohen és köszöntötte az egybegyűlteket, de azt az átkozott tükrös felületű holdszemüveget nem volt képes levenni még ekkor sem. A közönségből többen lelkesen tapsoltak, jellemzően előttük már volt is egy az új kötetből ekkor. Cloud nem húzta az időt sokáig, biztosította a közönségét arról, hogy még mindig ő írta a verseket, még mindig él és, hogy mindegyiket más-más nővel való kapcsolata ihlette. Ahhoz képest vastag kötetnek tűnt.

Ekkor azonban a láthatóan nem lelkes rajongók közül felemelkedett egy férfi, vonásai délinek mutatták, gorvikinak, lantja pedig az oldalán arról tanúskodott, hogy a bárdok tudományában mívelte ki magát. A kard az oldalán és viharvert hüvelybe más kalandokról is árulkodott. Sianis Ramraquoként mutatkozott be és Boohent kérte számon, hogy Albourne kegyétől távol eső egyszerű harcosként hogy merésze a becsületes igricek kenyerét elvenni és rímtelen, faverseivel bolondítani a fizető közönségüket. Axel kíváncsian pillantott az asziszra, de az csak mosolygott az emelvényen, majd kesztyűs kezének könnyed mozdulatával jelezte: legyen hát dalpárbaj.

A magát Sianisnak nevező figura is felmászott bajvívó mellé és lantját ölébe véve játszani kezdett. Axel nem volt műértő, és Ayala dalaihoz képest semmiség volt a fiú játéka, de ügyességének ékes bizonyítéka volt a közönségből felé forduló nők arckifejezése. Napbarnított arcú vékony pasi messzi délről lanttal, felőlük aztán kutyatulvaj is lehetett volna. A dal amit játszott egy szép gorviki románc volt, ami erionból szövődött a sivatagon át szenvedélyes végbe a Szent Földön beteljesülve. Pontosan olyan történet volt, amire éjközép után az ilyen helyen összegyűlt asszonyok csak áhítozhattak.

Most minden tekintet Cloud Boohenre szegeződött, aki mereven maga elé bámult. Elmosolyodott és végighordozta a tekintetét a teázó vendégein, Axelen majd megállapodott a tükrös tekintet a gorvikin. Okkal hihette azt, hogy a másik szándékosan választott ilyen történetet. Az aszisz költő-bajvívó balul sikerült románca éppen Gorvikhoz, a Szent Földhöz kötődött. Axel valahol a lelke mélyén

érezte, hogy Cloud legszívesebben agyonverné a frissen megjelent könyvvel a szemtelen bárdot. Ehelyett tovább mosolygott, majd felcsapta a kötetet és találomra olvasni kezdett:

aláfestő zene:

<https://www.youtube.com/watch?v=0CeAZyUs5ww>

*Minden kedvességemet bánom,
mert magamra hagytál a világon.
Szükségem volt rád és te nem voltál sehol.
Szívem, mint halálos bűnös, épp úgy lakol.
Kitártam föléd a lelkemet, szárny gyanánt,
hogy mint szél belekaphass.
De ahelyett, hogy fölrepítetted volna
lelkemet inkább megszagattad.
Hogy másnak se kelljen, s így nyugodtan
eldobhass.
A tavasz illatát fújta felőled a szél,
s ajkamra mégis a tél ízéből csepegtettél.
Sötét szerelmet adtál
melyből nem volt más kiút, csak a halál
A tiéd vagy az enyém,
végére mit sem számított már.
Egyikünk a testét vesztette,*

másikunk a lelkét adta fel.

*S néha mégis úgy érzem, hogy én többet
vesztettem el.*

A könyv becsukódása megtörte a varázst és pillanatokig senki sem mert megmocnani, levegőt sem venni. Kérdőn néztek egymásra a vendégek, hogy miféle varázslat volt ez. Axel maga elé húzott egyet az asztalokon heverő kötetből és pörgetni kezdte a lapokat. Cloud csendesen ült és komoly arcára ismét kiült az a furcsa vigyor. Sianis megvonta a vállát és felpattant a bajvívó mellől. Vádlón ujjával bökött Boohenre.

-Ezzel mit akartál bizonyítani? Szép-szép elismerem, de se füle se farka... na és a rímek.

- Hogyha valóban nem bizonyítottam vele semmit Ramraquo uram... akkor miért sírsz?

- Tessék? – hüledezett a gorviki és az arcához kapta a kezét. A teázó gyér fényében is jól látszódott a tenyerén a csillanás, amit az arcáról letörölt nedvesség jelzett – Ez... nem lehet.

Akadékoskodását azonban elnyomta a terem közönségének ovációja, amint a hős, akinek a kedvéért ilyen kései órán idejöttek lám, még a konkurens bárdot is megríkatta Erigowban, kőhajításnyira Enika Gwon legendás tornyától. Sianis dúlt-fúlt, kalapját a fejébe nyomva kiviharzott a teremből és végre elkezdődhetett az este valódi célja: a kötetek árusítása és dedikálása. Axel visszatette a könyvet az asztalra majd inkább a teázó előtt várakozott egy fél órát az acélkék éjben.

Később Boohen is csatlakozott hozzá mikor végzett az első rund aláírással. Ketten bámulták a megtelő holdat Erigow felett és két csészével koccintottak valami teaszerűséggel, ami viszont jobban ütött, mint egy erioni sör. Összenéztek és mindketten elmosolyodtak. Végül mégis Axel törte meg a csendet.

- Amikor láttam, hogy a szabad kezeddel pár vízcseppet pöckölsz a kulacsodból a gorviki arcára már sejtettem, hogy ez a vers, nincs benne a kötetben. Igaz amit a bajvívókról mondanak, a kezük gyorsabb, mint a tolvajoké.

- Hogy lett volna benne? Szerinted tudok olvasni ebben a füstüvegben? – mutatott a szemét eltakaró tükrökre – Legalább tetszett?

- Nem tudom – forgatta meg a nyakát Axel – igazság szerint elgondolkodtam rajta. Mostanában kérdések gyötörnek, a sorsról, érzésekről, lehetőségekről... egy lányról.

- Tehát a szerelemről – bólintott Boohen sokat tudóan – Milyen a lány?

- Különleges – kezdett bele Axel – soha nem találkoztam hozzá foghatóval, talán csak álmaimban. Úgy érzem minden korábbi nő csak felkészített rá... most mégis úgy érzem, hogy nem vagyok hozzá elég.

- Hiszel ebben a különleges lányban? – kérdezte Cloud és mereven a gladiátor felé fordította a tükröket.

- Hinni akarok – jelentette ki Axel és állta az aszisz tekintetében tükröződő önmaga képét.

- És magadban? – kérdezte elváltozott hangon a bajvívó, Axelnek pedig a lélegzete is elakadt – hogy lehetnél képes elvárni bárkitől is a szerelmet, hogyha te magad sem hiszel bennetek, mert magadban nem akarsz?

- Hinni akarok – jelentette ki szárazon Axel – ez a lány megérdemli, hogy higgyek bennünk.

- Akkor azt hiszem, hogy az egyetlen valódi veszélye ennek a kapcsolatnak te magad vagy – bökött a gladiátor széles mellkasára a hozzá

képest vékony aszisz – Szeress, higgy és remélj drága barátom, mert az élet olyan rövid és több szerelmes férfitra van szükség.

- Szeretni, hinni és remélni – ismételte a toroni, akit megint megkönyékezett a fáradtság, de fejét felkapva körbenézett a téren ahol voltak – emlékszem, itt már jártam. Az ott a Kapuk Csarnoka!

- Úgy bizony – helyeselt Cloud és újra kortyolt a keserű teából.

- Innen már akkor tudom az utat Boohen – lelkesült fel Axel és már fordult is az irányba, amerre a krad papok ispotályát sejtette – mindent köszönök neked, találkozunk a bálon. Szerelem, Hit és Remény.

- Úgy van bizony. Szerelem, Hit és Remény – intett a távolodó toroni után az aszisz és már csak magának mondta. – Hiszen a remény az első lépés a csalódás felé vezető ösvényen.

Hirtelen, mintha egy álmából ébredt volna vette észre a köré gyűlt hölgytársaságot, akik követelték, hogy olvasson fel még az új kötetből odabent. Körbefogták és hullámos hajába túrtak, fegyverövét simították végig és Cloud Boohen engedett a kedves erőszaknak. Mosolygott, kacagott és ivott. Hajnalig már csak vidám verseket improvizált mintha a könyvből olvasná.

VII.

Axel Ragaen még mindig szédelgett az aszisz szavaitól, a nemrég kapott ütésektől és a félhomályos teázóban hallott verssoroktól. Mégsem ezek miatt menekült be Erigow szűk utcáiba hirtelen. Tudta, hogy Boohen nem amiatt szólította meg és volt segítségére, mert látta volna Ifinben küzdeni gladiátorként, ami még igaz is lehetett. Sokkal mélyebb dolog teremtetett közöttük közösséget: a lelkükre égetett boszorkánybélyegek. Axel görcsösen markolt mellkasába ahová egykor Alidaxban az a hálátlan némbor rásütötte láthatatlan jelét.

Cloud mellett pedig érezte, hogy a másik is hasonló sebtől szenved. A mágikus rajzolat feltétlen engedelmessegre és hűségre kötelezte a férfit, akit ilyen módon egy boszorkány egyszer megkönyékezett. Olyan erős kötelék volt ez szolga és úrnő között, amit pénzért megfizethető mágiaforgatók sem tudtak megtörni. Axel nem tudta, hogy a bajvívó

milyen módon és formában járhat-kelhet szabadon ezzel a súllyal a vállán... talán éppen erről szólnak a versei is.

Axel emlékezett, hogy ő milyen módon szakadt el úrnőjétől. Miként élte meg, hogy Alidax egyik boszorkánynemese ráunt, mikor az itálban több örömét lelte, mint a nő hideg és önző testében. Tettetni pedig sohasem tudta az érzéseket, pedig tanították. Pedig rendesen kitanították: etikettet és táncolt is tanult amikor testőre volt a mágiát istenítő asszonyoknak. Olyan tudás ez, amelyre egy mezei gladiátor ritkán tesz szert... kamatoztatni még kevésbé tudja kalandozásai során.

Még csapattársainak fel is tűnt körmönfont beszédstílusa küldetések során, akkor is inkább a szigorú és kegyetlen toroni nevelésnek tulajdonították. Okkal. De igazából a magasabb körökben való elvegyülés

képességét kimosdatott és kifésült testőr korában szerezte Alidaxban. Színes, fojtogató ruhákban parádézta vele egymás előtt a kortalan banyák, mint egy díszállattal. Később pedig olyan perverz erotikus játékokra kényszerítették amitől Shulurban is csuklottak volna.

Belefáradt, beleunt és kiégett. Ezt pedig úrnője is látta rajta, de még így is túl értékes volt ahhoz, hogy veszni hagyja. Már régen más csődörre cserélte őt ágyában, mikor Axel Ragaen még ereje teljében duzzadó harcos volt, és híre, neve volt az intrikákkal át és keresztülszótt alidaxi alvilágban. A helyzet tarthatatlan volt mindkettejük számára, s amikor lehetőség volt rá, hogy a „barátnői” előtt bizonyítsa a hatalmát Axel felett, az úrnő megragadta. Öngyilkos küldetésre küldte a Keleti-Barbárok földjére, az akkoriban dúló bíborgyöngyök utáni hajszában egy pletykára alapozva.

Az igazság az, hogy mindketten remélték, hogy Axel nem tér vissza az útról. Aztán történt valami. A gyöngyöt ugyan megtalálta, de mégis üres kézzel tért vissza a városba. Az úrnőjének ideje sem volt megbüntetni, amikor Axel halálra sújtotta aktuális szeretőjét, egy déli bahradát, és várta jogos büntetését. A nő nem tudott reagálni Ragaen cselekedetére, némán elbocsátotta szolgálatából és hagyta, hogy sértetlenül lépjen ki Alidax virágos kapuján. Később sem küldött utána fejjavadászokat. Talán megrémítette, hogy valaki képes önerőből dacolni a mágiájával, ha levetni nem is tudja soha.

Axel levegőért kapkodva támaszkodott neki egy falnak, ahonnan már látta az Ezüst Pegazus fényeit. Érezte, hogy szellemtestén izzón feldereng a boszorkánybélyeg halvány rajzolata és percekbe tartott mire összeszedte magát. Kiegyenesedett és átvágott a téren. Az ablakon belesve nem látta társait így gondolhatta, hogy azok már régen az igazak álmát alusszák. A fogadóból egy csapat hollófekete köpenyt viselő tisztavérű elf vonult ki Axel előtt és egyikük megvető, kaján pillantással mérte végig, de Ragaen állta a tekintetét.

A katedrális felé tartva megtalálta az ispotályt, ahol a kései óra ellenére is egy gyertyaláng lobogott az ajtóban. Azon túl a közös helységben Szellem álmatlankodott, de megéledt, amikor Axel belépett. Elmondta, hogy a többiek aggódtak érte és váltva

örködtek mikor tér vissza, vagy a hír róla. Axel megnyugtatta és Ayalával szomszédos cellájába ment. Egy pillanatra megállt a lány ajtaja előtt. Hallgatta a szuszogását és az előttük álló bál estéjére gondolt és arra, hogy ott bizonyíthatja majd nemcsak az a vérszomjas vad, akinek sokan tartják... talán a lány is jobban fogadja majd a döntését.

Talán... hiszen Rusenor éjszakáján az ember, főleg ha kyr vérű, megváltoztathatja önnön sorsát.

Másnap reggel későn kelt, tagjai fájtak az éjszakai megerőltetéstől. A folyosóra kilépve nem lelte a többieket, de egy tál friss vizet igen, ahol felfrissíthette magát. Visszafelé elhaladt volna a dolgozószoza előtt, de bentől markáns hangon rendre utasította őt a látszólag örökön éberen örködő Isidor de Sedierta hangja. Révetegen belépett hozzá, és elfogadta a felkínált helyet vele szemben az ablak mellett. Kivételesen nem választotta el őket a dolgozóasztal és talán a világi súlyok sem.

- Úgy tudom éjjel későn tértél vissza - kezdte a lovag - nem számonkérésből mondom.

- Akkor nem is veszem annak Sedierta uram - fészkelte bele magát a kényelmes fotelbe Axel.

- Azt hiszem rosszul kezdtük múltkor a megismerkedést - tolt a kicsit közelebb a dohányos szelencét a gladiátorhoz - tudnod kell, hogy én nem viseltetek hazáddal és népével ellenségesen.

- Akkor azt is tudnia kell, hogy én már régen nem tartom magamat hazám népének - fogadta el az újabb felajánlást kezdett egy papírért matatni az asztalon Ragaen - a politika engem hidegen hagy.

- Sokra tartalak Axel és nem csak azért mert a gróf megbízik benned. Tetteidről hallva az ember úgy érzi, hogy a kalandozók létének még van jogosultsága a mai változó világban. Hallottam Tongoriáról, Sirenarról és hittestvéreim révén Beriquelen végzett munkátookról. Derék.

- Jogosultságról beszélsz pedig ez az élet nem döntés vagy kényszer eredménye. A körülmények összjátéka

talán, sorsszerűség és eleve elrendelés inkább.

- Így igaz, a klasszikus kyr filozófia ezt mondja róla, ők nagyon hittek a jelekben és ómenekben. - mélyen a toroni szemébe nézett - De téged milyen tűz táplál odabent Axel, mit akarsz még elérni ezzel az életmóddal? Bizonyítási vágy? Hogy mindenkinél erősebbnek bizonyulj? Ugyan, te magad is tudod, hogy egyszer eljön valaki, aki fiatalabb és gyorsabb nálad és lehet, hogy fénykorodban is megizzasztott volna, de most már föléd kerekedik és legyőz.

- Különös módon beszélsz a barátaiddal, Isidor. De nem is várnék mást a gróf ismerősi körétől.

- Csak többet éltem és több halált láttam, mint te - legyintett Sediarta - és látom, hogy az út, amin haladsz, nem vezet sehová. A hősök elfáradnak Axel Ragaen, akár meglátszik rajtuk a kor, akár nem. Neked lesz hová visszatérned, hogyha először csalatkoznod kell önnön erődben, de nem halsz bele a szerencse és az istenek kegyéből?

- Vannak terveim - kezdte Axel, lelki szemei előtt homályosan felderengett egy rönkház képe a vadonban, régi kutyájával a verandán, hintaszékkel és ebéd illatával - de nem egyedül tervezem megvalósítani őket.

- A lányra gondolsz nemde? Az elfre, aki oly tudatlan az emberek világának szörnyűségeit illetően. Tudod, hogy milyen gyümölcsöt terem egy ilyen sirenari fa? Könyvtárakat töltene meg a félelekről szóló irodalom, a rengeteg ellenpélda, hogy milyen kirekesztett sors vár az ilyen gyermekekre, akiknek egyik szülője elsorvad, míg a másik nem, ha egyáltalán együtt maradnak, mert hogyha képesek volnának civilizálódni az elmúlt évszázadok alatt legalább saját országuk kellett volna legyen.

- Jól tudom, hogy vannak bejáratlan ösvényei az életnek - fújta ki a füstöt Axel elgondolkodva - és megbecsülöm az őszinte véleményt. De hiszem, hogy addig kell járnunk a magunk számára kijelölt utat, ameddig el nem jutunk rajta valameddig, ahol a fáradt hősnek

érdemes megpihennie - a lovag várakozó tekintetét figyelve folytatta - vagy akár bele is halnia. Valaki azt mondta nekem, hogy több szerelmes férfira lenne szükség.

Isidor felvonta a szemöldökét, mintha ismerős lett volna neki a gondolat. Nem folytatta a vitát, mindketten hátradőltek kényelmesen a fotelekbe és élvezték a késő délelőtti pillanatot, a dohány füstjét, a csendet. Ebben a pillanatban nem két olyan nép fia ült egymással szemben, akiknek ősei generációk óta háborúznak és gyűlölködnek egymással. Két férfi ült egymással szemben, akik különbségeik ellenére megértették egymást és valahol, valamikor egy másik életben a legjobb barátok lehettek volna. Egy egészen más világban, de itt és most ennek a valóságnak a zsoldját fizették meg minden lélegzetvételükkel. Axel később megköszönte a dohányt és beszélgetést, majd távozott. A lovag sokáig maradt ülve, egy tolvajlányra gondolt emlékei között, szent szimbólumát pörgetve az ujjai között és ajka némán formált egy szót miközben az utcán zajló életet figyelte:

„szerelem”

aláfestő zene: <https://www.youtube.com/watch?v=4qoTzDPDvE8>

Axel csendesén csukta be mögöttük az Ezüst Pegazus bérelt lakosztályának ajtaját. A szoba tágasabb volt az ispotály celláinál és az ágy is szélesebb, kényelmesebb volt. Nem gyújtottak fényt, elég volt a kandallóban lobogó tűz melege, hogy a lány így is tökéletesen lássa a gladiátort, Ragaen pedig mindent látott amire szüksége volt. Gyengéden vonta a lányt a kerevetre, mintha csak a nyárutó kinti szélrohamai elől

védelmesné. A lány nem ellenkezett, most sem, ahogy korábban sem. Lágy kézmozdulatokkal viszonzta a férfi közeledését, aki testének látta a forróságát, amely túlragyogta a kandalló fényét hőlátásában.

Finom kézmozdulatokkal szabadították meg egymást a trükkös ruhadaraboktól, melyek kalandozásaik során a testüket védte az ellenségtől. A lány fűszínű mellénye engedelmesen simult le a gladiátor kérges tenyeréről, ahogyan a meggyötört brigantin kapcsai is szinte maguktól nyíltak meg a lány puha érintésétől. Mozdulataik lassan gyorsultak a vágy vezette irányba, minden egyes előbukkanó fedetlen testfelület tovább tüzelte a kedvüket. A kopott bőrnadrág szinte lefolyt az ágy oldalán, az illatos vándor öltözet messzire gyűrődött a paplanon.

Egymást kereste lélegzetük, ajkaik játékosan bele-belekaptak a másik testébe és hálás mosollyal jutalmazták a kölcsönös gyengédséget. A lány régebben elgondolkodott, hogy miért lehet ilyen érzéki a gladiátor érintése a számára, aki naphosszat csak arénákban duhajkodott, esténként pedig látszólag az égetett szesz iránt több érzelmet mutatott, mint a társai ránt. Axel sohasem tudott betelni a lány testének és hajának örökkön változó tavasz illatával, ami az óceán partjait ostromló hullámokként mosta ki emlékeiből a gyöttrő múlt minden villanását akadálytalanul.

A kandalló lángnyelveihez hasonló módon lobogtak, meztelen testük mintha minden porcikája külön vágyott volna a másikhoz érni. A lány átölelte a férfit, aki látszólag sokkal idősebb volna nála, testét rengeteg régi sebhely csúfította el, frissebbek és régebbi hegek egyaránt. A lány tökéletes bőre azonban hibátlan márványként ragyogott a gyér fényben, a férfi minden egyes sérüléséhez külön odahajolt, mintha ajkai eltüntetnék a régi fájdalmat és talán valóban úgy is volt. Tekintetük találkozott, amikor a lány haján különös változások mentek végbe.

Mintha az évszakok jártak volna táncot körülöttük, az elf hosszú hajának fürtje a sötét színből előbb a zöld világos árnyalataiba fakultak, majd vakító fehérséggel

emlékeztettek a nyár heves forróságára, hogy felöltsék ünnepi vörös színüket, lassan átfolyva a narancsból. A férfi élvezte az egyszerű bárdvarázslat nyújtotta csodát és tenyerébe vette a gyönyörű, kortalan arcot, a mandulavágású szemekbe nézett miközben a megelevenedett fonatok körbetáncolták ölelkező kettősüket. A tél hidegét idéző fehérsége után végigsimította a gyönyörű ajkakat, jelezve, hogy a lány sötét, természetes színénél álljon meg, bár a bárdoknál nem lehet tudni sohasem.

Forró csókkal és ellenkezésének finom megtörésével döntötte hátra a lány hátát simogatva egészen a fenéig a törékeny testet, majd elgyönyörködött a vánkoston szétterülő hajkoszorúban fekvő elfen. Érezte a kandalló melegét a hátán, de még jobban az ágyékánál éledő forróságot a lányból. Tekintetével és majd nyelvével is végigvándorolt a gyönyörű mellek halmának vonalán, a gödrös köldökön és a kecses lábak formáinak találkozásánál. A lány hátravetette fejét és a férfi hófehér hajába túrt, lábaiban megfeszültek az izmok, hogy átélhesse a halandó test okozta gyönyört.

*Lobogás, ízek, sóhajok, nyögések, ölelés,
egymásnak feszülő testek, simogatás, sikoly,
verejték, lihegés.*

A kandallóban jóval éjközép után hamvadt el a tűz, kihunyó fénye Axel Ragaent az ágy szélén találta meztelenül, elgondolkozva. A lány kimerülten feküdt mellette, kezével simítva végig férfi hátát. Felült és átkarolta, nem tette szóvá az együttlétük közben felfedezett újabb sebhelyeket. Régen leszokott róla.

- Nem engedheted meg, hogy ez a két év fontosabb legyen, mint az azt megelőző ezer a számodra.

- Ezer év alatt senki nem értett meg úgy, mint te. Nem érintett meg úgy, mint te... szeretett úgy, mint te.

A lány válaszul megcsókolta forrón és hosszan. Hajnalig egymásba fonódva aludtak. Axel mégsem tudott sokáig elaludni. A sötét éjben mintha távoli, kárörömmel teli gúnykacajt hallott volna. A rákövetkező napot és éjszakát is a lakosztályban töltötték.

VIII.

- Miért bízol bennünk ennyire? – kérdezte Ayala reggel, bőr lábszárvédőjének szíját húzva szorosabbra. Az ágyra felhúzott lábbal ült, a korai óra ellenére is frissen és gyönyörűn. A kérdése nem lepte meg a férfit, aki még félmeztelenül állt az ablakkeretnek támaszkodva és a lány idomaiban gyönyörködött. Mosolygott.

- Mert ahhoz, hogy benned higgyek elkezdtem hinni magamban. – lépett oda az ágyhoz és újra megcsókolta az elfet. Ha nem

Pókok havában ülték meg. Ritka alkalom volt ez a történelem és háborúk elszakította nemességnek, hogy felelevenítse békeidőben rokoni és baráti kapcsolatait az ellenséggel. Axel emlékezett, hogy ilyenkor hazájában sem szidják annyira ősi ellenségeiket az emberek és rengeteg új, érdekes idegen tűnik fel Toronban.

Lassan ő is szedelődzködni kezdett, de Ayala már készen volt. Megbeszélték, hogy a Belső Város északi kapujánál találkozhatnak majd a többiekkel is, ha Axel elkészült. A gladiátor

Erigow Belső Városának látképe a Vörös Herceg Palotájával a közepén

szorította volna őket az idő bizonyosan újra egymás karjaiban kötnek ki, de mind a ketten tudták, hogy fontos napra virradtak fel, Erigow népével egyetemben: Rusenor éjszakájának bálját tartották aznap este és a kalandozók feladata volt a nemesek szórakozásának és intrikálásának védelme.

Axel számára különösebb jelentőséggel is bírt ez a dátum: hazájában is megemlékeztek a legendás ilar vérű uralkodóról, Rusenor királyról, aki a Hetedkor hajnalának káoszában segített a civilizációnak visszatérni önmagához. Így történhetett, hogy évezredek után hasonlóan tisztelték személyét és kedvelték tetteinek emlegetését szerte északföldre civilizált országainak nemesen született tagjai. A nép számára, ha hallottak volna róla egyáltalán bárhol csak egy mitikus halott uralkodó volt a sok közül... rengeteg ágyassal.

Így éjszakáját, mikor a róla elnevezett csillagkép a legfényesebben volt látható az Északi Szövetségben az Esküvések, Toronban a

megborotválkozott és zsákjának mélyéről egy meglepően ünnepi ruhát húzott elő, ami még a sokat látott bárdot is meglepte. Egy nemesi öltözet volt, gondosan összehajtogatva, olyasfajta sötét kelméből, ami mintha csillogna a fényben. Axel élvezte a lány elismerő pillantásait, ahogyan lassan magára öltötte a bonyolult részekből álló ruházatot és a végén maga is kicsit megkönnyebbült, hogy milyen engedelmesen követte testének vonalait. Félt, hogy ennyi idő után már nem jön majd rá.

Együtt léptek ki az Ezüst Fogadóból és indultak el a kapu irányába. Társaik fokozatosan csatlakoztak hozzájuk. A szerzetes egy piaci kofa bódéja mellől, a villámmester egy kávézó teraszáról állt fel, Szellem pedig már a Belső Városba vezető kapu tövében táncoltatta izmait az arra járó fiatal nemesi hölgyeknek, nagy sikerrel. Az órségen gond nélkül átjutottak a gróf által hamisított papírokkal, ami szerint a Filozófusok falkájának kalandozói voltak. Északon sokat számít, hogy kihez tartozol.

A Belső Város egy másik világ volt, ahogy elhaladtak a díszes kyr mintákkal terhes kapuk alatt, mintha nemcsak a város zaja, de maga a tudat is kiszorult volna, hogy egy nagyváros kellős közepén járnak. Rendezett parkok, kisebb ligetek határolták a fehér murvás ösvényt, amin békésen ballaghattak a hatalmas, mégis kecses tornyokkal díszes Hercegi Palota felé. Őrséggel alig találkoztak és az egyik erdős részen még egy szarvas is átugrott előttük az úton. Ayala csengő hangon felkacagott.

Axel maga is hatása alá került a pompának és a különös, nem evilági tájnak. Shulurban maga is járt olyan részeken, amelyek még a Kyr Birodalom aranykorában épültek a mendemondák szerint, de csak itt és most kellett rádöbbsennie, hogy hazája sötét képmása csak annak az ősi hagyománynak, amely mintha Erigow szívében elevenedett volna meg előtte és önkéntelenül eszébe idézte fiatal korának rigmusát: *Kyria örök*.

Egy dombra értek fel ahonnan a Palotára is jobb rálátásuk nyílt: az esti bál készülétei már innen is látszottak, ahogyan szolgák serege iparkodott, hogy a sűrűn álló szekerekről mindent behordhassanak az épületbe. Axel és társai elmerengtek a látványon, az épület megdöbbentő méretein, amihez képest még a „kinti” Krad Katedrális is eltörpült. Egyedül Ayala tekintett nyugat felé inkább, ahol egy karcsú, nyurga torony tört az égre egy tisztás közepén.

- A Legendák Tornya – suttogetta a lány – Enika Gwon, minden idők legnagyobb tudású bárdjának az otthona. Sohasem hittem volna, hogy a saját szememmel láthatom.

- Úgy tudom, hogy az igriceknek illik meglátogatniuk életük során legalább egyszer – biccentett Axel és a lány mellé lépett – itt őrzik a Legendák és Enigmák egyetlen példányát...

- Ahogy hallottam Sediértától, csak őrizték... de ki tudja, talán maradt valami a mesékből.

- Menj, ha gondolod – karolta át Axel – ki tudja mikor fordulunk meg itt legközelebb. A fiúkkal majd megkezdjük az őrseget, te csatlakozhatsz később.

- Komolyan? – kérdezte a lány előbb Axelre nézve majd a válla fölött

a beleegyezően mosolygó társaikra – Akkor lehet, hogy tényleg nem kellene kihagynom.

Ayala elindult a torony felé, a kalandozók a Palota irányába. Axel még sokáig követte tekintetével a lány gyönyörű alakját, ami mintha járás közben is olyan zenére táncolt volna, amit csak ő hall. *Elkezdttem hinni magamban* – ezt mondta a lánynak reggel. Mostanra már bánta, egészen mást kellett volna mondania... rövidebben, őszintébben, határozottan. Elszökni, itt hagyni mindent és mindenkit... visszamenni a vadonba, Tongoriába. Bezúzni pár koponyát végre megint...

Szellem észrevétlenül maradt le a többiektől és vette fel Axel iramát, aki túlságosan el volt foglalva gondolataival ahhoz, hogy észrevegye. Így a nerton törte meg a csendet előbb, éppen akkor, amikor szemben velük az úton egy csapat tisztavérű elf jött sötét köpenyekbe öltözve.

- Legutóbb félbehagytunk egy beszélgetést azt hiszem – kezdett bele felkeltve Ragaen figyelmét.

- Melyikre gondolsz? – mosolyodott el Axel, bár volt a tekintetében valami vadság.

- Feltűnt, hogy mostanában több időt töltesz együtt Ayalával – óvatosan fogalmazta meg mondandóját, mert ismerte a toronit – mégis kevesebbet beszél róla... és vele is. – látta, hogy Axel hallgat ezért folytatta – Feltűnt, hogy legutóbb is a számszerj nélkül jöttél vissza. Gondolom nem adtál rajta túl ezúttal sem. Ahogy múlnak a napok, hetek és hónapok úgy vesz erőt rajtad valami furcsa érzés, én, mint félig hosszú életű észreveszem a változást, hidd el. Ahogyan a lány is. De mint halandó férfi én az okát is sejteni vélem, Axel Ragaen.

- Sokat várok ettől az estétől, Szellem – bólintott a toroni, és meghúzta a csatacsillagot rögzítő borszíjat az oldalán – s azt remélem, hogy Rusenor éjszakája után más lesz majd az életünk.

Hallgattak, időközben elérték a Palota kapuját, ahol újra bemutatták passzusukat és bebocsátást nyertek az impozáns épületbe. Meghagyták az öröknek, hogy egy elf társuk később csatlakozik hozzájuk, de engedték majd

be. A herceg címerét viselő harcosok készségesek voltak, egyikük nevetve tárta szét a kezét mutatva a sürgő-forgó szolgahadra: *Majd szóljon, hogyha külön be akar mutatkozni* – viccelődött.

Ekkor tűnt csak fel a kalandozóknak, hogy a hatalmas csarnokba, ahová beléptek mennyi és milyen szolgálta tüsténkedett: elf vérűek lehettek, alig volt közöttük olyan, aki csak embernek látszott. Az Északi Szövetségben nem volt szokatlan látvány a félelf, de még az elf sem, ilyen sokan azonban ritkán gyűltek össze egy helyre. A kapuőr tudálékosan kiokosította őket, hogy nemrég rengeteg elf kért és kapott menedéket a herceg szolgálatába állva, ereni menekültek révén.

A kalandozók összenéztek, még Szellem is a tarkóját kezdte el vakarni, de nem mondott semmit. Amerre mehettek, bejárták a Palota termeit. Egy vörös szőnyeges ívelt lépcsősoron jutottak fel egy üvegablakos folyosóra, ami látszólag körbejárta a nagyterem emeletét. Az ablakokon kitekintve az alant elterülő sövénylabirintust csodálhatták meg, ami párját ritkította nemesi körökben is. Egy erkélyre értek ki, ahol éppen a Hercegi Vörös Lovagrend két tagja játszott kyr sakkot, alaposan végigmérték a kalandozókat, de ennél többet nem tettek.

A folyosó tovább folytatódott, szinte már a palota nyugati szárnyában jártak, amikor végre találtak egy oldalajtót, amin keresztül megközelíthették a nagytermet. Márványlépcsőkön másztak még magasabbra a rendezett káoszba, amit a bál előkészületei okoztak. Zavartan léptek félre az állig felfegyverzett kiöltözött kalandozók egy hatalmas tortaköltemény útjából, amit négy félvér cipelt. Összenevettek a grandiózus méretek láttán, különösen, amikor a szerzetes kifejezte abbéli reményét, hogy a maradékot megkaphatja majd a cicája.

A címeres zászlókkal ékes asztalok között hamar megtalálták Eren küldöttségének helyét, és szokatlan szerencséjükre az ereni nemest is. Első látásra hétköznapi embernek tűnt, az öregkor küszöbén, szemének izzása azonban még sokat őrzött az ervek hajlíthatatlan lelki erejéből. Axel kezét fogott vele és bemutatkozott, mint a Filozófusok küldöttsége. Az ereni végignézett rajtuk és elmosolyodott: örült, hogy nem megint azt az izompacsirta korg bandát kapta mint legutóbb,

mert azok között állva nagyon rossz esélyekkel indult a hölgyek kegyeiért.

Szellem rosszallóan prüszkölt, a többiek mosolyogtak és végül mind elfogadtak egy-egy kortyot az ereni butykosából, amit még otthonról hozott, mert sohasem bízott a nagyvárosi szeszfőzőkben. Axel kellemesen csalódott, nem csak az ital ízében. Nem egy ilyen kedélyes urat várt az alapján, hogy milyen kegyetlen embernek írták le, akinek sok vér tapad a kezéhez. Bár igaz, adta vissza az italt kényszeredett mosollyal gazdájának, olykor magáról sem tudna elképzelni sok mindent.

Kiadta a többieknek, hogy járjanak körbe, mérjék fel a terepet és egy pillanatra se tévesszék szem elől a nemest. Ő maga pedig a legközelebbi ajtó felé indult el, ami reményei szerint a szabadba vezette. Kitérte a kétszárnyú ajtót a táncter túloldalán és kilépett a délelőtti fényárba. Csodálatos kilátása volt a szokatlanul ősi teraszról, aminek romos korlátja arra engedett következtetni, hogy az épület egyik legrégebbi részén áll. Idekint még erősebben érezte a kyr építmények jellegzetes elmére nehezedő súlyát, ami mintha a házak lelke volna, és talán valóban az is volt.

Egy csonka oszlopnak támaszkodva szemlélte a kétemeletnyi mélységben elterülő kertet és a szolgák hangyaként serénykedő sokaságát. Az estére gondolt, a zenére, a lányra. Lehunyta szemmel élvezte a langyos szél simogatását, ahogyan csillogó sötét ingében matat. Ma este megmutatja majd a lánynak azt az oldalát, amit még senki sem látott, talán ő maga sem. Megnyerő lesz, kedélyes, művelt, táncos lábú és fáradhatatlan. A gondolat friss szellőként tisztította ki a gondolatait... és a bál végén, Rusenor Trónusának ragyogása alatt bevallja majd neki, hogy...

- Axel Ragaen úrhoz van szerencsém? – hirtelen pördült meg, hogy az ajtóban egy fiatal futárt pillantson meg, aki sápadt arcbórral állt mögötte pár lépéssel.

- Igen, az vagyok – válaszolta a gladiátor, mert nem érezte szükségét, hogy itt és most alakoskodjon.

- Az úrnőm látni kívánja önt, kérem, hogy kövessen – fordult sarkon a fiú, és elindult keresztül a nagyterem forgatagában. Axel elkáromkodta magát és utána indult,

alig tudta tartani a lépést, pedig még a táncterem közepénél állapította meg, hogy a fiú sántít kicsit az egyik lábára. Ez nem volt jó jel, különösen, hogy mire elérték a márványlépcsőket már biztos volt benne, hogy ezt a kölyköt lőtte meg pár napja a kocsmá előtt. Aki most az úrnőjéhez vezet... nem hangzott túl jól.

Ezért hát jelzett kezével a lépcső aljában posztoló villámmesternek, hogy tisztes távolságból kövesse őket, majd a lépcsős csarnokba érve a szerzetesnek is intett, hogy esemény van. Szellemet és Ayalát nem látta sehol, de ebben a pillanatban ez kevésbé számított, mint az hogy ezúttal nyíltan egy csapdába sétál és tulajdonképpen nem is tévedt túl sokat: a murvás udvarra kiérve a fiú megállt egy dísztelen fehér hintó előtt és kitérte az ajtaját Ragaen előtt. Az fújva fellépett a vaslépcsőre és a hintó meglódult, a gladiátornak alig maradt ideje bevetődni az egyik oldalra a kocsiiban, ami nem volt foglalt. Mert a másik viszont az volt.

Ösztönösen fűttenetett volna, de érezte, hogy ebben a helyzetben nem lett volna szerencsés, így hát maradt a szúrós tüdejű megrökönyödés: vele szemben a hintó bársonyos fülkéjében egy igazi kyr dáma foglalt helyet, kortalan arcát hófehér hajkorona keretezte, testének vonalát talányosan elrendezett vörös dreggis takarta, csak szemének smaragd villanásából sejthette Axel, hogy vele egykorú lehet a toroni nemesasszony.

Máskülönben lehetett volna persze erigowi is, Ragaen azonban ismerte a különbséget: ilyen dévaj tekintete, mosollyal is ártani akaró szúrós szeme csak egy intrikában edzett shuluri asszonynak lehet. Nincsen ezzel baj, hogyha az ember tudja a helyén kezelni az ilyesmit és Axel fájón gondolt a mellkasa mélyén lobogó láthatatlan béklyóra, hogy ő maga mennyit fizetett ezért a fajta tudásért. Akkor legalább csillogtatja majd.

- Hódolatom szépséges *suessa* - hajolt meg ültében Axel, ahogyan tiszta toroni nyelven köszöntötte a rangban nyilvánvalóan felette álló nőt. Toron földjén már az is főbenjáró bűn lett volna, hogy nem kapott szót, de úgy gondolta, hogy Shulur messze van, nála van fegyver és szívesen is használná.

- Igaz, amit rólad rebesgetnek Ragaen - mosolyodott el ajkának vonalát egy acélpántos legyező mögé rejtve a fehérhajú asszony - te még mindig az a forróvérű *viador* vagy mint régen.

- Igyekszem a császárnak és népének kedvére tenni távol a hazától is - idézte a számára lehetséges etikett szerinti válaszokat a *pietorok* szűkös repertoárjából Axel, még ha felét sem gondolta úgy, ahogyan mondta.

- Ezt örömmel hallom, mert éppen emiatt kerestelek fel - hajolt előre az asszony, hogy bizalmasabban beszéljenek vagy éppen, hogy a dreggis rejtekében rejlő dekoltázsát fitogtassa - császárod kívánsága, hogy hazatérj Toron Birodalmába és dicsőségére részt vegyél a Shuluri Viadalon. Elég sokáig voltál távol az arénától, de mi egy percre sem vettük le rólad a szemünket.

- Nem hittem volna, hogy ilyen fontos vagyok a Birodalomnak.

- Pedig nagyon is, biztosan tudod mennyi minden változott meg odahaza - bólintott az asszony - Tharr hívei háttérbe szorultak, Morgena kinyilvánította hatalmát és az Ikrek, a Császárral az élen amnesztiát hirdetett minden külhonba szakadt vándornak. Yankar pusztulása óta már nem szégyen száműzött kyr vérűnek lenni.

- Engem nem száműzött senki sem... egyszerűen csak...

- Eladtak, igen, tudom - mosolyának fehérsége egy hópárduchoz tette hasonlatossá - mindent tudunk rólad Axel Ragaen vagy hívjalak inkább...

- Nem szükséges - csapott le a lehetőség elhárítására a gladiátor - értem mire gondolsz.

- Nem, még nem értheted - a toroni asszony visszaemelkedett fenséges helyzetébe és elterült a kényelmes ülésen - a Birodalom azt kívánja, számolj le méltatlan és erkölcstelen életformáddal, idegen szövetségeseiddel és teljesítsd császárodnak tett esküdet, amit az anyaméhben némán mondtál el neki. Tudunk az elf asszonyról Ragaen és más viselkedésedről is, amivel sértetted Toron törvényeit. De mi

hajlandóak vagyunk megbocsátani neked, térj haza és foglald el helyedet az új rendszerben, légy az, akinek mindig is lenned kellett volna, bajnok és hős, harcosok és gladiátorok nemzedékének új példaképe és kinevelője. Erre a lehetőségre vágytál, s most megkapod.

Ragaen szóltanul mérte végig az asszonyt, miközben a kocsi száguldott a Belső Város falai között. Tudata kétfelé szakadt: a józanabbik értette mit mondd a nő és mit ajánl fel, olyasmit, amit azelőtt soha senkinek nem adott volna meg a Birodalom. Bocsánat, rang, vagyon, elismerés hazájában... a Shuluri Viadal bajnokának lenni... már csak a lehetőség is, hogy a fővárosban lépjen homokra... minden gladiátor legmerészebb álma.

De ez volt a csendesebb többség a lelkében, a hangosabbik része csak azt hallotta, hogy Ayalát becsmérelik és hogy „sérti vele Toron törvényeit”. Szigorúan nézett a kyr nőre és meglazította oldalán a csatacsillag szíját. Ujjai mégis nehezen engedelmeskedtek neki, lehetséges jövőképek cikáztak a szemei előtt, de minden egyes festményszerű látomáson átsejlett az elf lány arcának alakja, szemének ragyogása és a lehetőség, hogy soha többé ne lássa.

- Az elf asszonyt Ayalának hívják - kezdte kimerően - s az én asszonyom lesz, nevem hordozóinak az anyja. Garantáljátok a személyes biztonságát, hogyha úgy döntök, hogy VELE visszatérek Toronba?

- Hogy micsoda? - kacagott fel a kyr asszony - Hogy képzeled, hogy egy OLYAN tagja lehet a Birodalom nemességének... pláne a kölykei. Axel Ragaen, van neked egyáltalán halvány fogalmad, hogy miféle lények születnének egy ilyen nászból? Miféle kárhozott életű utódaid lennének? Rájuk nem gondoltál? Félig kyr, félig elf korcsok? Ezt te sem gondolhatod komolyan!

- De igen - fogta halkabbra a hangját a férfi - ezt csak én gondolhatom ilyen komolyan. Most pedig állítsd meg a kocsit.

- Jól meggondoltad Axel Ragaen? - nyerte vissza önuralmát a toroni dáma - ha most nemet

mondasz, a Birodalom elfelejt és soha többé nem térhetsz vissza. Visszautasítanál egy ilyen ajánlatot?

- Már megtettem szuka, csak nem figyeltél - nem akarta megölni a némbert, csak ki akart szállni a kocsiból, ami lassulni kezdett és végül megállt. A kyr nő egészen addig némán figyelte, ameddig ki nem szállt a hintóból és visszafordult a távoli Palota felé.

- Bolond vagy Axel Ragaen, akárcsak a neved, akár az a szerelem is, amit érzel - csóválta a fejét az asszony, mint aki sokat látott és tapasztalt az életben, most mégis sikerült meglepni - Szerinted az ő rokonai és fajtársai mit szólnának ehhez az örülethez? Gondolod csak te kapsz ilyen lehetőséget, csak te vagy értékes a tied számára?

- Miért akartátok megölni az ereni nemest? - vágott vissza Axel, hogy tényleg ne kelljen bezúznia a nő koponyáját a csatacsillaggal - Ennyire azért csak nem változott meg a Birodalom, igaz?

- A nemest? - mosolyodott el nyájasan a dáma - Szerinted ki súgta a gróf fülébe, hogy merénylet készül? Ki rendezte úgy, hogy téged is ideküldjenek, hogy beszélhessünk veled? Ha nem lőtted volna meg hűséges szolgámat - legyintett a bak felé - már sokkal korábban lefolytathattuk volna ezt a beszélgetést. Sok veszélyeset megspóroltunk volna egymásnak gladiátor. Döntöttél és ezt tiszteletben tartom, Morgena vigyázza álmaidat és beteljesülésüket. Visszafelé gyalogolnod kell majd - intett a nő és visszahúzódott a hintójába.

- Várj - szólt utána Ragaen, mikor a kocsi mozgásba lendült nagy port verve fel körülöttük a park ritkás kővel szórt részében - ha nem ti, akkor ki akarja megmérényelni az ereni nemest?

- Nyomozd ki, te Kalandozók gyöngye... - rikoltotta utána a kyr asszony kacagva, ahogy porfelhő kíséretében elnyargalt a Palotával ellentétes irányba.

Axel még egy darabig mereven nézett utána, ahogy lassan, nagyon lassan leestek neki az elmúlt beszélgetés részletei. Elkáromkodta magát és elindult a Hercegi Palota felé. Józanabbik énje lassan suttogni kezdett neki, összerakni az elmúlt napok eseményeit. Megtalálni elméje mélyén a valódi gyilkosra utaló nyomokat.

IX.

aláfestő zene:

<https://www.youtube.com/watch?v=Tdmu6GewzGk>

Szellem a Palota előtti sövénylabirintusban kóválygott már egy jó ideje, akkor is, amikor a Vörös Hold felkelt. Izgatott volt, nem tudta mitévő legyen, de az idő előrehaladtával egyre inkább tanácstalanabb lett. Ennek köszönhetően eltévedt a méregzöld útvesztőben és most inkább arra koncentrált, hogy kijusson belőle. Az elmúlt napok eseményei kavargtak benne és az, hogy nem beszélhetett róluk senkivel. Vannak dolgok, amiket veszélyes magunkban tartani és a valószerűtlenül szép félelf tudta ezt. Nem akart csalódást és fájdalmat okozni azoknak, aki az életüket tették a kezébe... ahogy nem akarta veszélybe sem sodorni őket.

Éppen akkor ért ki a lombfalak közül, amikor a vörös látóhatár peremén feltűnt egy ismerős alak testének hófoltja, Axel volt az. Éppen az, akivel Szellemnek a saját elgondolása szerint beszélnie kellett. Alborne kegyelmes, gondolta a félelf, nem is lehet más, és a robosztus alak felé indult el. Láta a toroni gladiátor alakján, hogy feldúlt, hogy ideges és

Motyogott, talán magában is beszélt útközben visszafelé, miközben szeme előtt és a Palota felett lassan kigyúltak a csillagok, és a vörös hold emelkedni kezdett az égen. *Vadászok holdja* – emlékeztette magát Axel Ragaen – *elkezdődött Rusenor éjszakája.*

türelmetlen, de az elmúlt időben mindig ilyen volt és Szellem tudta, hogy nem várhat tovább a megfelelő alkalomra... ami talán már régen el is múlt. Határozottan kiállt Axel Ragaen elé és mélyen a szemébe nézett.

- Beszélünk kell – hangja határozott és éles volt, de még ez sem hatotta meg a toronit.

- Később Szellem, most el kell jutnom Ayalához! – próbálta félretolni útjából az egyik gladiátor a másikat.

- Nem – ellenkezett Szellem lerázva magáról a fehérhajú férfi kezét, Axel ránézett és különös fényt látott csillogni a félelf szemében. – Most kell beszélnünk.

- Hallgatlak – fordult felé a toroni és tekintete visszatükrözte a lenyugvó Vörös Hold színét. Sejtette, hogy olyasmit hall majd, aminek nem fog örülni.

- Pár napja... mikor Erigowba érkeztünk – kezdett bele a Szellem felbátorodva az utolsó lehetőségtől – mikor te elmentél este... találkoztam néhány elffel az Ezüst Pegazusban. Régi rajongóknak hittem őket, még haonwelli gladiátor koromból. Hízelegtek és dicsértek kezdetben, ami megszokott, de aztán... másról kezdtek el beszélni. A fajunk jelenéről és jövőjéről, lehetőségekről. Hogy fel kell nőnünk magunkhoz és emlékeznünk arra kik vagyunk valójában. Tudtak az estéről, a bálról, rólunk, hogy nem Filozófusok vagyunk. Ajánlatot tettek nekem... hogy elintézik, hogy visszatérhetek Haonwellbe emelt fővel. Nem tudhatták, hogy mi történt ott legutóbb – elcsuklott a hangja – cserébe azt kérték tőlem, hogy álljak az oldalukra a nemes elleni merényletben.

- És mit feleltél nekik? – kérdezte Axel óvatosan, ellépve kissé a félelftől, kezével kitapogatta a csatacsillag nyelét az oldalán.

- Nem álltam kötélnek – nyelt egyet a Szellem. – Rájöttem, hogy kik ők. Sokat hallottam a fajtájukról az enyéimtől... és találkoztam is hasonlókkal. Tudnod kell Axel, hogy nem mind olyanok az elfek közül, mint ők. Meg kell értened, hogy nagyon meggyőzőek tudnak lenni. Egy ősi elf bajnokot imádnak istenként, Malliort, az Éjben Kacagót. Az emberek országaiban járva követelik vissza a régi kor dicsőségét a fajtájuknak, szervezettek, messzire elér a kezük.

- Tharr poklára, Szellem! – sziszegte Axel – de hiszen a bálon szinte minden szolgál elfvérből való! Hogyan tudjuk megvédeni a nemest, hogyha bármelyik pohárban lehet méreg, bármelyik sarok mögött tör várhatja? A többiek tudnak erről?

- Igen... vagyis nem, nem beszéltem erről velük – Szellem mintha álomból ébredt volna, maga is felfogta a helyzet súlyosságát. – Axel, figyelj, van még itt valami, Ayala...

- Ayala – kiáltott fel Axel hisztérikusan és a kivilágított palota felé fordult – odabent van, ellenségek között és nem is tud róla.

- Nem erről van szó, Axel kérlek figyelj rám...

Nem volt rá lehetősége. A sövénylabirintus mélyéről sötét alakok rajzottak ki és a kezükben lévő pengéken baljósan villant meg a vörös holdfény. Lépteik nesztelenek, fülük hegyes volt, mozdulataik valami emberfeletti felsőbbrendűségről tanúskodtak. Egy dolog volt, hogy a Szellem visszautasította ajánlatukat, de azt már nem hagyhatták, hogy mindent elrontson feltámadó büntudata, még hogyha ezzel az eseményeket is siettetnék. Hamarosan körbefogták a két gladiátort, akik egymásnak vetett háttal méregették támadóikat. Azok megfontoltan figyelték a két harcedzett férfit, keresték a gyenge pontot a kalandozók összeszokott védelmén.

Nem találták meg időben. Axel egy ordítással közéjük ugrott és meglepetve csatacsillagját letépert két maszkos alakot, miközben Szellem mögötte horgaskardjait lengetve védte a toroni hátát. Axel beletaposott az egyik fekvő gyomrába, arról fordult tovább, hogy eltörje egy másik karcsú levéltörét. Szellemet három ravasz és pontos támadás célozta meg, de sorra lepattant sziklaszilárd védelmén. Az elfek hosszú életük gyakorlata ellenére sem lehettek ellenfelei egy tűzben edzett gladiátornak. Az idő azonban nem

nekik kedvezett, a páros éppen csak annyit ért el, hogy képes lett uralni a harc ütemét és irányát.

A labirintus bejáratában sújtott le Axel legközelebb, és bár súlyos sebet nem okozott, de elrepítette a táncos léptekkel védekező elfet a kaputól. Szabaddá vált az út a sövényútvesztő felé, de Axel tudta, hogy az orgyilkos szekta tagjaival a hátukban odabent, a szűk helyen nem jutnának messzire még ők sem. Visszapillantva látta Szellem tekintetében, hogy ő is megértette ezt. Egy bólintással adta hát a toroni tudtára döntését, aki egy hálás biccentéssel fogadta azt. Szellem bepördült a sövénylabirintus kapujába és egyedül fordult szembe Mallior híveivel. Kardjait védekezős állásba keresztelte a teste előtt és megnyugodott, amikor a toroni távolodó lépteit hallotta maga mögött. Még egy mosolyt is engedélyezett magának mielőtt végleg megvetette a lábát fajtársaival szemben, akik rikoltva, egyszerre rohantak rá.

Axel ina szakadtából rohant keresztül a labirintuson, ahol a legkisebb bizonytalanságot is érezte az irányt illetően egyszerűen átszaggatta magát a növényfalon. Előtte egyre jobban magasodott a soktornyú palota, ahol valahol a magasban Ayalának szüksége lehet rá, bajban lehet és rá vár. Futásban elsodort egy márvány madáritatót és az utolsó szakasz előtt engedélyezett magának egy lélegzetvételnyi pihenőt. Háta mögött lassan csitultak el a fémen csengő pengék hangjai a távolban, de egyre kevesebb rikoltást hallott.

Nem így képzelte az estét, vallotta be magának lihegve, békésnek hitte, esetleg elkapnak egy féltékeny férjet, aki az ereni véreére szomjazik. Aztán elmondja végre Ayalának, hogy mit érez, és mit tervez, hogy... Ayala! Odabent van ellenségek között, ő pedig idekint van, fáradt és öreg. Nem volt több elpocsékolható ideje. Az érzés, amit a toroni dámától való megszabadulás után érzett, hogy, megvívta harcát a múltjával, származásával egyedül, feltüzeltte. A lányért tette, akiben hitt... aki reményt adott neki olyan hosszú idő után megint. Akinek most a saját fajtársaival kell megküzdenie egy idegen helyen. Tharra esküdött, hogy nem lesz egyedül és mélyet nyelve a feltámadó esti szélből továbbrohant.

A bál elkezdődött.

A lépcsős nagyterembe ért, ahol már régen befejeződtek az előkészületek és láthatóan már elvonult a vendégsereg is a magasba. Itt éppen társai, az enoszukei szerzetes és a villámmester tanakodtak, amikor belépett. Kérdőn néztek rá, ő azonban hörögve tépett ki egy dobótört az övének rejtett hüvelyéből és hajította feléjük. A támadás meglepte őket, szinte mozdulatlanul álltak, amikor a kis acélpenge átrepült közöttük és belecsapódott egy mögöttük lopakodó szolgába. A dobás őt is meglepte, értetlenül nézte amint mellkasából kiállva a kis penge egyre növekvő vörös foltot okoz. Kezéből kihullott a tálca és az alóla éppen kihúzott kés, mikor a földre zuhant.

A szuke és a boszorkánymester elhűlve követték tekintetükkel a tör útját a földön fekvő félelfig, majd tanácstalanul visszafordultak Axelhez, aki mögött a készséges hosszúfűlű teremőrök éppen a kapuszárnyakat csukták be. „AZ ELFÉK AZOK!” – üvöltötte Axel és kiáltása vészjósló visszhangba kezdett a csarnokban. Többre nem maradt ideje, mert alkarján viselt kis pajzsával már egy hosszúkard csapását kellett hárítania és társai is hirtelen az eddig jelentéktelennek tűnő szolgák helyett, villogó szemű és pengéjű ellenségek serege közepén találták magukat. Bár nem mindegyikük volt felfegyverkezve ahhoz, hogy egy harcra készült kalandozóval felvehesse a versenyt, de létszámfölényükben bízva a fanatikus szektások biztosak voltak a győzelmükben.

Mindent túlharsogott a küzdelem zaja és a még mindig tartó visszhang. Axel szinte vakon csapkodott és mindenhol talált ellenséget, az enoszukei szerzetes egy oszlopig hátrál, köpenye alól elővett valami szőröset, és az elfek közé dobta, miközben a villámmester testét átjárták a kéken cikázó mágikus energiák és barbár népének harci dalával készült, hogy megköstöltassa az első szerencsétlent, aki elér hozzá. Nem kellett sokáig várnia, a mallioritákat nem érdekelte önnön fájdalmaik, elszenesedő végtagokkal nyúltak be, hogy kardjukkal és törükkel megsebesítsék a varázshasználót. Az nem hagyta magát és kegyetlen táncba kezdett köztük, hogy delejes aurája minél több ellenséghez eljusson. Hogyha a ritmus, vagy víg kedve úgy kívánta tenyerébe fogta egy lankadó védelmű elf arcát és szilaj kiáltással pumpálta bele a

mennydörgés erejét, hogy mikor elengedje csak egy füstölő halálfej maradjon.

Axel Ragaen megpróbált áttörni a társai felé, de azok mintha különös módon figyeltek volna rá, nem engedték ezt. Közben többet halálra sújtott és megnyomorított, de a következő józanabb pillanatban már az egyik baloldalra felfutó lépcső tövében találta magát. Ijedten társai felé pillantott, akik állták a sarat. A szerzetes kis állata éppen ebben a pillanatban vette fel igazi, démoni alakját és nyelt el két ellenkező támadót egyszerre, a villámmester pedig láthatóan régen szórakozott ilyen jól. Axel nem tudta mi lett Szellem sorsa, az bizonyos volt, hogy valamiképpen figyelmeztették benti társaikat arra, hogy jön, és hogy tudja... ennek ellenére sem akarta magukra hagyni a barátait. Tudata másik fele pedig mindinkább űzte volna a bál felé, hogy megtalálja Ayalát és pontot tegyen ennek az örült, véres kalandnak a végére.

A füle mellett acélszisszenéssel három apró dobótör hasított el és ugyanennyi malliorita hanyatlott a toroni lába elé. Csodálkozva fordult meg, hogy egy ismerős, mosolygó alakkal találja szembe magát. A lépcső tetejéről méltóságteljes léptekkel egy fehér palástot és ünnepi öltözetet viselő alak érkezett lefelé. Oldalán díszes tőr kard, nyakában jangwir amulett és szemeit sötét holdszemüveg takarta el. Axelnek ekkor kezdett el derengeni, Cloud Boohen említette is, hogy hivatalos a bálba. Az öntelt aszisz színpadiasan éppen olyan gyorsan állt be Axel mellé, mikorra a merénylők következő hulláma elérte őket. Combtojából újabb acélosan csillogó dobótöröket küldött útjára, miközben barátságos hangon kezdett el Axelhez beszélni.

- Reméltem, hogy viszont látjuk egymást ma este – vigyorgott miközben a hullámos haja lobogott egy kitérés közben – de azt álmodban sem gondoltam volna, hogy ilyen pazar programról gondoskodszt majd.

- Sajnálom, hogy ezzel esetleg megzavartam volna uraságod esti terveit – válaszolt Axel, miközben talppal eltaszított egy elfet, mert egyre inkább szorultak vissza a lépcsőn.

- Ugyan, sose bánd – húzta elő széles mozdulattal Boohen abbitacél kardját a hüvelyéből – csak reméltem, hogy bemutatsz annak a különleges lánynak is, de mintha nem volna itt...

- Odafent van, félek, hogy hasonlóan szorongatott helyzetben – lihegte Axel és csatacsillagja fémmarkolatával védett egy vágást – aggódom is érte, de nem hagyhatom itt a társaimat sem.

- Ó, amiatt ne aggódj Ragaen – csevegett Cloud miközben szíven szúrt egy lelkes támadót – a bál zavartalanul folyik, és úgy hiszem, vajmi keveset tudnak arról, hogy mi itt idelent milyen remekül szórakozunk.

- Valóban? – kérdezte Axel, fáradva lassan a harcba.

- Valóban – hagyta rá Cloud és vívókesztyűs kezével finoman hátratolta Axelt a lépcsőn, hogy maga foglalhassa el a helyét szemben a maradék ellenségeik tucatjaival. – Siess hozzá, a bajban lévő hölgyedhez, mentsd meg és vedd meg, mert te még megteheted...

- Tessék? – Axelt meglepték az aszisz szavai, és ahogyan mondta, egy pillanatra módja volt a sötét üveg mögé tekinteni, de nem volt biztos benne, hogy mit látott. Bátortalanul tett két lépést oldalazva a lépcsőn, de még visszafordult a csarnok felé, aminek túl végében társai hadakoztak, előtte pedig a híres bajvívó állta a sarat.

- Rohanj, remélj, higgy és szeress – morogta maga elé Cloud miközben visszafordult a támadók felé – mert bizony mondom semmi más értelme nincsen semminek a világon, csak hogyha van valaki, akit szerethetsz és mindent megtennél érte. Az a lány pedig biztos VALÓBAN különleges, hogyha érdemes a szerelmedre. – Axel bólintott és hátat fordítva megindult rohamléptekkel a lépcsőn, aznap már másodszor hallotta, hogy valaki Ayala iránt érzett szerelmét méltatta, de ezúttal elismerően. Reményteli szívvel rohant fel a lépcsőn, miközben Cloud Boohen a megszokott nagystílusú mosolyával fordult vissza a gyilkosok felé. – Nos, uraim, remélem jól kihasználták azt a hosszú életüket...

A palota idegen részébe ért fel a lépcsőn, de egy hasonlóan kanyarodó folyosóra, amit előntött a haldokló Vörös Hold fénye. A csata hangjai elmaradtak mögötte ahogyan az üresen kongó részeken kóborolt, néhány lélegzetvételnyi időt nyerve a sorstól. Több csukott ajtó mellett haladt el, amelyek a bálba

is vezethettek, de a szokatlan, ismerős szorító érzés a mellkasában egy adott irányba terelte őt. Érzelmek háborgtak, a vadonba vágyó barbár éneke éppúgy háborgott, mint az arénák bajnoka, aki nem viselte el, hogy hátat fordítson a küzdelemnek. De új személyisége, ami az utóbbi időben másfajta jövő felé terelgette kordában tartotta őket.

Egy erkélyhez ért, ahonnan hívogatóan áradt be a nyárutó friss illata, vele szemben pedig egy kivilágított terembe nyílt egy kétszárnyú ajtó. Tudta, hogy ezt kereste és nagyot dobbant a szíve, amikor a terem közepén háttal állva és sértetlenül felismerte Ayala Isobelle gyönyörű alakját. Körülötte félkörben fekete selymekkel eltakart tükrök sorakoztak és azon túl egy fehér ajtó, ami felől már kiszivárgott a vidám mulatság hangja, a zene és a nevetések moraja. Mindazoké, akik mit sem tudtak a bálon kívüli történetekről. Két világ peremére érkezett Axel Ragaen, amikor belépett ebbe a terembe.

Az egyik ajtó, ahonnan jött, a küzdelmes kalandozó mindennapok voltak, a harc és a szenvedés ünnepélye. A szemben lévő fehér ajtó pedig a gondtalanság és a boldogság ígéretével kecsegtetett, már csak annyit kellett tennie, hogy a lánnyal együtt átlép rajta és maga mögött hagy mindent, kételyt és fájdalmat, félelmet és szenvedést, ami a mindennapokat jelentették neki mióta csak az esztét tudta. Ez volt a helyes döntés, nem meghalni egy koszos arénában, nem elfogadni a toroni dáma kétes ajánlatát és nem valami dohos földalatti labirintus mélyén esztét vesztve kóborolni a világ végezetéig, ami rendszeresen kijárt egy tisztességesen leélt kalandozó élet végén.

Tett néhány tétova lépést a háttal álló lány felé és ekkor Ayala kinyújtotta a kezét. Intésére lerepültek a tükrökről a vásznak és tucatnyinál is több képmásban jelent meg kettősük a terem közepén. Lassú, kimért módon fordult Axel Ragaen felé, legutoljára lesütött szemeit emelte a férfire. Axel először nem is tudott mást észrevenni, mint kedvese gyönyörű arcát és az azt keretező ében hajkoronát. Lenyűgözte a lány mélykék estélyi ruhája, ami sejtetni engedte tökéletes vonalait és mégis elég teret adott a mozgáshoz. Axel elmosolyodott és alig-alig vette észre az apró, nem várt jeleket.

aláfestő zene:

https://www.youtube.com/watch?v=2bosouX_d8Y

A lány kezében csupasz kard mozdult vele együtt a gladiátor felé, tekintetében hidegség költözött, gyönyörű mellei felett nem a megszokott, hanem egy idegen motívumokkal terhes medalion ragyogott. Axel szinte fel sem ocsúdott, amikor a lány vívóállásba helyezkedett vele szemben és szívének irányította a kardját. Ösztönösen kapta maga elé a pajzsot és tért ki a lány támadása elől, csak a fémen szikrázó fém tudata térítette magához. Hosszú és kegyetlen évek gyakorlatával hárított és tért ki a lány támadásai elől, mielőtt az ösztönei és tapasztalati tudtára adták, tisztábban és érthetőbben minden szónál, ami ebben a pillanatban elhangozhatott, hogy az életéért kell harcolnia.

Axel tekintete elfelhősödött, még mindig nem volt képes felfogni mi történt, erre nem volt, erre nem lehetett felkészülve. Fejében idegesen kergetőztek a gondolatok harc közben, tallózták az elmúlt napok eseményeit és érzéseit: az éjszakát az erioni fogadóban „Nem szerethetek beléd!”, a lány kirohanását az erigowi kútnál „Miféle életmód ez?”, a történetet a lány gyermekeiről, a gúnyosan lenéző tisztavérű elfeket a fogadó előtt, együttlétük éjszakáján az éjben kacagó hangot, a lány furcsa viselkedését mikor elvált tőlük a torony felé, Szellem őszinteségi rohamát arról, hogy milyen eszközökkel bizonytalanítják el fajtársaikat a mallioriták. A végére Axel mindent megértett.

Váratlanul alulról felfelé csapott, addig csak védekezésre használt csatacsillagjával, hogy a lánynak hátra kellett táncolnia a szelétől pár lépést. Észrevette a férfi szemében megváltozott fényeket és tudta, hogy megértette őt. Egy pillanatra elmúlt a szeméből a hidegség, gyönyörű ajka megremegett és az ívelt kardja hegye is a padló felé fordult, de Axel ezt nem látta. Vörös köd lepte el a tudatát, ahogyan sokáig elfojtott érzések tolakodtak előtérbe, gyilkos érzések, fájdalmas érzések, közélről és távolról, mélyből és magasból. Megvetette a lábát és leeresztett fegyverekkel bámult le maga is a padlóra.

- *Elárultad a barátaidat.* - mondta száraz torokkal és meghúzta a pajzsának szíját - **Beszennyezed, ami közöttünk volt!** - sziszegte összeszorított fogakkal maga elé undorodva, és keményen megmarkolta csatacsillagja nyelét - **SZAJHA!**

A világ szétrobbant körülöttük. Egyszerre sok minden történt és Axel többé nem volt képes parancsolni tetteinek, érzései zabolátlan vadakként csapkodtak körülötte, végtagjait használva és megtört tekintetén keresztül keresve és kutatva prédájukat. A lány megrettent a férfi szemeiből áradó gyűlölettől és hátralépve késpengényire szorított ajkakkal varázsolni kezdett. A következő pillanatban minden tükörből kilépett egy Ayala képmás és egyszerre ugrottak a toroni gladiátornak. A férfi válasza egy mélyről jövő üvöltés volt csak, amivel régen izmaiba rögzült harci állással várta a rohamukat.

Ha magánál lett volna, esélye lett volna különbséget tenni a fényből szőtt jelenések és a hús vér Ayala között. Így azonban agyatlanul vagdalt, fantomvágásokat hárított, apró sebeket szerzett és anyagtanul lidércekre sújtott. Olykor-olykor szembekerült a valódi lánnyal, de ezt is csak abból tudta, hogy valódi acélt talál krómozott csatacsillaga, vagy éppen hangosan csattan a pajzsán egy acélkard. Pár szívdobbanással később a terem egyik széle felé sodródott a kavalkádban és teste jelezte neki, hogy több sebet szerzett, vérzik, és ellenségei nem fogynak el, változtatnia kell a taktikán.

Éppen egy tükör mellett állt és védekezően az egyik Ayala-képmás elé lökte, mert egy mély vágásból áradó fájdalom miatt nem érezte képesnek magát felemelnie a csillagot. Az üveg nagy csattanással érte el a padlót és robbant szét ezernyi apró fényes darabra. A képmás pedig, ami addig felé rohant lélekszakadva kámforrá vált. Axel szemében felismerés csillant és egy időben a lány és képmásai egyszerre rikoltottak fel ellenkezően. Mindhiába, Axel a következőig lépett miközben hagyott egy árnyképet következmény nélkül rásújtani és pusztá öklével zúzta be a soron következő tükört.

Egy újabb képmás tűnt el és a harc szabályai megváltoztak, a valódi Ayalának muszáj volt merészebbnek lennie, egyre közelebb és közelebb vágnia a férfihoz, mert a biztonságát jelentő hamis képek róla, sorra tűntek el mellőle. Végigvágott a férfi hátán feszülő meggyötört sötét ingen, amit reggel még ő talált vonzónak, Axel felmordult, de csak arra koncentrált, hogy sorra járja a tükröket és elpusztítsa őket. Mire az utolsót is berúgta, szétverte csatacsillaggal, vagy befejelte, a padlót vastagon borította a fehéren

szikrázó csillagpor. Kimerülten fordult a terem közepe felé, ahol immáron csak a sérülten, mert a káoszban a valódi is kapott a pofonokból, lihegő Ayala várt rá kócos hajjal és véres pengével.

Mind a ketten tudták, hogy nyílt küzdelemben Axel Ragaen az erősebb, még így, több sebből vérezve is. A lány mégis dacosan állt fel vele szemben és miután fújt egyet újra felemelte a kardot, nem adta fel. Axel megtorpant egy pillanatra, olyannyira szokatlan, szürreális és helytelen volt ez a látvány a számára. Összeszorított foggal lépett előre és pajzsos kezét nyújtotta a lánynak, talán, hogy átölelje, talán, hogy megfojtsa, abban a pillanatban ő maga sem tudta volna megmondani pontosan, de nem is kellett, soha nem érte el. A bejárat felől suhogó vesszők szelték át a teret és robbanva érkeztek meg Axel Ragaen testébe oldalról és hátulról.

Axel két ingatag lépést tett még a lány felé, mielőtt térdre zuhant éppen karnyújtásnyin túl tőle és fogai között vért préselt ki a lábai előtt heverő mindent beborító üvegszilánkokra. A terembe lassan sötét köpenyes alakok sorjáztak be, élükön egy meglehetősen dühös elffel, aki a lány mellé érve durván megragadta a karját és szigorúan a szemébe nézve kérdőre vonta:

- Arról volt szó, hogy nem lesz gond a társaiddal, hogy te le fogod tudni szerelni őket.

- Te pedig biztosítottál róla Harvath, hogy elcsaljátok innen ezt az embert, mire elkezdődik.

- Nem rajtunk múlt – köpte a szót a hosszú életű – a toroni asszony megígérte, hogy elviszi magával. Mi betartottuk az alku ránk eső részét.

- Vele kellett volna mennie, azt hittem így is fog dönteni – gondolkodott el a lány az előtte térdelő magánkívvul lévő férfit fürkészve, majd visszafordult az elfhez – én is tartottam a szavam.

- Az lehet, de a dolgok egy kicsit megváltoztak. Nem engedhetjük meg, hogy több kárt okozzon a tervnek Ayala. Odalent tucatjával fekszenek testvéreink és hittársaink, akiket ő vagy a társai öltek meg. A társai valahol a Palotában rejtőznek, de ez a féreg – mutatott undorodva Axelre a malliorita – még a kezünkben van.

- Mit vársz tőlem, Harvath? – kérdezte csodálkozva Ayala, de a lelke mélyén tudta a választ.

- Azt, hogy a saját kezeddal végezd ki, ezzel biztosíts minket szándékod komolyságáról és, hogy nem kell megbüntesselek később társaink haláláért. A vesszőkön lévő méreg előbb-utóbb úgyis végez vele, addig pedig rémálomszerű látomások kínoznák, szabadítsd meg a szenvedéseitől ezt az ölebet.

- Méreg? – szorította össze pengevékonyságúra ajkait Ayala. – Nem erről volt szó.

- Az élet már csak ilyen, *kedvesem*, – fordította a lányt az egyre rosszabb színben lévő Axel felé az elf – még hogyha hosszú is.

Ayala szembefordult Axellel és lenézett a halálán lévő férfira. Az újabb véres köpetet adott ki magából oldalra fordulva, de a sebek, a hátából kiálló elf vesszők vagy a méreg hatására nem volt képes szavakat formálni sem. Karjai erőtlenül heverték az oldalán, de zavaros tekintete még így is a lányét keresték. Nem bírta ezt a nézést, nem bírta elviselni néma üzenetét, vádjait és csalódottságát. Lehunyta a szemét és magasra húzta oldala mellett a kecses sirenari kardot, hogy megadja a gladiátornak a végtisztességet. Nem volt képes ránézni, amikor elindult a végső dőfés a férfi szíve felé.

Helyette a lány az asztrálvilágba menekült, szelleme mélyére húzódott vissza tudata. Oda, amit évekkel ezelőtt épített fel magának elméjében, ahová általában éppen a halandó emberek szörnyűségei elől menekült el, legalább lélekben. Egy végtelen erdőség volt ez, elmosódott, festményszerű tájjal, kivehetetlen, zavaros éggel és egy minden oldalról benőtt ősi épülettel a fák között. Tudta, hogy odakint, a valódi világban lassabban telik az idő mint itt, de azt kellemesen el fogja majd tudni tölteni, hiszen ezen a helyen csak azokat az érzéseket és dolgokat halmozza fel az elméje, amik kedvesek és fontosak neki az elmúlt ezer évből.

Elérte az épületet és az ismerős kapuját. Mély sóhajjal állt meg előtte, hogy odabent, a számára legfontosabb dolgok társaságában ne mételyezze lelkét az az érzés és gond, ami elől éppen ide igyekezett. Egy mély sóhajhoz hasonló gesztussal tárta ki szellemkezeivel a szíve mélyére vezető kaput és lépett azon

keresztül. Először fel sem fogta, hogy szokatlanul sötét van, hogy nem ilyennek kellene lennie. Arra koncentrált, hogy lásson és legyen világosság ezen a helyen, hogy megnyugtathassa végre lelkét, de amikor hirtelen fényárba borult a szoba, szellemhangon felsikoltott.

Az épület belseje üres volt, csak egy meggyötört öreg fotel volt a közepén, körülötte aranyló fehérség. A fotelben egy fehér hajú fiatal fiú ült kényelmes, otthonos viseletben és ölébe ejtette a könyvet, amit éppen olvasott. Barátságos, elnéző mosolya kísértetiesen ismerős volt Ayalának, aki döbbenetesen ismerte fel benne Axel Ragaen vonásait, akit a valóságban éppen ebben a pillanatban ölt meg, végzett ki és szúrta szívére. A lány sikoltva rohant a képzeletében élő fiatal Axel képmása felé, kinyújtotta a karját és el akarta érni, hogy a fülébe suttoghassa neki...

A kard akadálytalanul szaladt végig Axel Ragen testén, ami megrándult. A férfi úgy érezte felrobban valami benne mélyen, valami elpattan. Láthatatlan rajzolat izzott fel a mellkasában majd hullott darabokra és halványult el. Ayala határozottan tartotta benne a pengét, majd keze remegni kezdett és félig a férfi fölé hajolt és úgy suttogte, hogy eltakarta őket a többi elf elől a lány gyönyörű fehér haja: „Sajnálom”. Nem is vette észre amikor lehunytt pillái közül egy könnycsepp zuhant a penge vércsatornájába és végigrohanva eltűnt a férfi mellkasán lévő sebben. A következő pillanatban a lány kitépte a kardot Axel Ragaen testéből, ami eldőlt a csillagporban és a fehér szilánkokat lassan festette át saját vérével.

Az elfek sorba álltak a kijáratnál és megvárták, hogy a lány csatlakozzon hozzájuk, csak akkor kezdtek el kilépni a tereméből íjaikat készenlétben tartva, pásztázva a folyósókat, hogy megkeressék a gladiátor társait is, hasonló sorsban részesítve őket. A lány még egyszer, utoljára visszafordult a meggyalázott tükörterem és a földön fekvő férfi irányába. Tekintete zavaros volt, még fajtársai számára is, akik rosszsallásuk ellenére nem szóltak rá, hogy egy kérészetű halálával kapcsolatban egyáltalán érez valamit. Két évet töltött el a több ezer éves életükből az idegen világban azzal a férfival, jelentéktelen dolog elf mércével mérve. Lépteiket elnyelte a folyósókat beborító Éjközép sötétsége...

Hallotta a tömeg morajlását, ahogyan a homokra zuhant, mellé kettétört buzogánya és vértjének darabjai hullottak. Feltekintett a legyőzőjére, a maszkos sisakot viselő gladiátorra és Axel Ragaen felkészült a halálra. Dagh-Pietten arénájának közepén volt, tudta, hogy a viadalra felépített palánklabirintus mélyén, a viadorok számára fenntartott körben térdel. Emlékezett milyen magabiztosan lépte át társaival a rácsot, első viadala színhelyét. Kiképzője, a sebhelyes arcú öreg óva intette a magabiztosságtól, de az ereje teljében lévő fiú elengedte a füle mellett a jótanácsokat.

A Shulurból érkezett gladiátorra úgy gondolt, mint lehetőségre, amin keresztül jutva, kinyílik számára a világ, a végtelen lehetőségek világa: dicsőséges küzdelmek a fővárosban, jó ételek, készséges asszonyok és mindenből csak a legjobb, amit a gladiátorok csak megkaphatnak Tharr birodalmában életükben. Mindig csak a jövőre gondolt, álmait lebegtek a szeme előtt és elfeledkezett arról, hogy jobban odafigyeljen a jelenre. A jelenre, ahol legyőzője magasra emelte az idegen formájú fegyvert, a krómozott csatacsillagot, hogy végezzen vele, hogy eltámassza a kevély és dölyfös fiatal vidéki gladiátort.

Nem tudta, hogy társai élnek e még, vagy hogyan állnak. Az biztos volt, hogy az ellenség törvetője korábban megpróbált felmászni a csapatuk tornyába, hogy a lekötözött stratégiájukat megölje, de egy számszerűlövedék a mélybe taszította. Ez közvetlenül azelőtt történt, hogy a szűk küzdőterük pereméről egy alattomos villámvarázslat megtáncoltatta volna izmait és sisteregve földre küldte. Akármilyen sokat kínozták is kiképzése során válogatott boszorkánymesteri átkokkal és

praktikákkal, teljesen soha sem tudott hozzászokni a mágia okozta sokkhoz és talán már soha nem is fog.

- Túléli? – kérdezte aggódva Cloud Boohen.

- Életben van – állapította meg az enoszukei szerzetes Axel teste mellett meditációs tartásban ülve – a szíve dobog, a szúrás közvetlenül felette ütötte át a testet. Hogyha a vesszőket óvatosan el tudjuk távolítani...

- Valami más is van itt – állapította meg a villámmester a test fölé hajolva – erős méreg jelenlétét érzem benne.

- Csinálgatok valamit – ripakodott rájuk Szellem aggódva pislogva az ajtón túli folyosó felé – el kell mennünk innen minél hamarabb.

- Az csak tőle függ – sóhajtott a szerzetes folytatva az egygyé válás rituáléját lehunytt szemmel – hogy a lelke elég erős e ahhoz, hogy még élni akarjon.

Minthogyha a halála előtti pillanatban megvilágosodott volna, Axel Ragaen tudatát előtötte a jövő emlékezete. Az előtte álló évek, megpróbáltatások és győzelmek, sikerek és csalódások, képek egy lehetséges életből. Társak és barátok, kegyetlen alidaxi asszony, aki egy életre megbélyegzi és szolgaságra kárhoztatja, az alkalom, hogy fellázadva ellentmondjon neki. Kalandozó évek, újabb küzdelmek, nélkülözés és sikerek, lakomák és dőzsölés. Mennyi érzés és lehetséges döntés állt még előtte. Mindenén túl pedig ott ragyogott előtte egy lány arcképe, akit még sohasem látott, de tudta, hogyha elér odáig, akkor megismerheti, ölelheti és szeretheti. Döntött. Ezt akarta.

Üvöltve egyenesedett fel és a fiatal, erőből duzzadó test engedelmeskedett a jövő minden tapasztalatával és emlékével rendelkező tudatnak. A shuluri gladiátor érc arcán nem látszódnak meglepetés, pedig a maszk mögött egészen biztos elkerekedett a szeme, ahogy az izmos hóhajú fiú a földről nem csak feláll, de egyszerre felugrik, és szilaj erővel ragadja meg az ő lesújtani készülő csatacsillagját. Egy csavarással az egzotikus déli fegyvert kitépik a kezéből és ő a lendületbe meredve arccal a homokba zuhan. Axel kezében a fegyver, áldozata a földön.

Nem várja meg a tömeg követelését, újra és újra lesújt az idegen fegyverrel, olyan ügyességgel és megszokással, amire csak évekkel később tesz szert. Olyan dűh és vágyódás lángol benne, hogy eljusson a jövőbe, amire immáron emlékezett, hogy nemsokára semmi sem marad ellenfele testéből. Felharsannak a kürtök, jelzik a viadal végét és Axel Ragaen üvöltve löki a vértől iszamos fényben

csillogó trófeáját az égnek. Dagh-Pietten ígéretes gladiátora megnyerte első viadalát. Micsoda jövő áll előtte ...

A kalandozók ijedten rebbentek szét, amikor Axel Ragaen hirtelen felült és felpattant az üvegszilánkokról. Szinte fel sem fogják, mikor felkapva csatacsillagját a fehér ajtóhoz lép és kitarja azt. Utána akarnak menni, utána kiáltani, hogy ne tegye, de már késő. A toroni gladiátor csatakiáltást hallatva rohan be a bálterembe véres fegyverét lengetve, tépett és szakadt öltözetben, sápadtan, mint aki a halálból tért vissza. S valóban. Körbehordozza tekintetét és az ellenségeket, a merénylőket, az elfeket keresi a tömegben. Legnagyobb megrökönyödésére nem kell sokáig keresnie.

Tekintete még mindig zavaros, elméje nem tudja megkülönböztetni a múlt és a jelen pillanatait, vérébe tovább zubog a kegyetlen méreg, amiről tudja, hogy cseppenként fogyasztja el életerejét. Nem marad sok ideje hátra. Kirázza szeméből a vért, hátha attól majd másképpen lát, de mindhiába: a teremben mindenki hosszúfülű, keskenyarcú, csalárd és áruló elfvérű. Lakolniuk kell, halniuk kell, a küldetést teljesíteni kell! Üvöltve veti magát a vendégek közé és csatacsillagjával szétzúz egy asztalt, pajzsával félrelök egy félelf dámát.

Minden irányból testőrök ugranak felé, fegyver híján nemesi udvaroknál szokásos rövid festett botokkal. Több csapást hárít, másokat viszonz, de így is rengeteg durva találatot kap be a testére. Visszanézve látja társait, amint aggódva tolulnak be a terembe, felhördül és tovább rohamoz a bálterem hátsó része felé, széles vércsíkot hagyva maga után. Valaki a nyakába csimpaszkodik, más a gyomrába öklöz, de nem érdekli, megy tovább. Most nyerte meg első viadalát Dagh-Piettenben, erőből duzzadó fiatal gladiátor reménység!

A tánctéren érik be a terem őrei is, szálfegyverekkel próbálják távol tartani legalább a vendégektől, ha már a bútoroktól és berendezésektől nem megy. Káromolja őket, becsmerli, értetlenkedik a vakságuk fölött, hogy nem látják, hogy mindenki hazug elf. Hárman ugranak rá a csillárról, de őket már nem tudja könnyedén lerázni: fehér tunikát és arcukat takaró maszkot viselnek, hatékonyságuk embervadász kiképzésükről tanúskodik. Földre nyomják, valaki

belekönyököl egy friss sebébe. Nem nehéz, az egész teste egy friss seb lassan.

Hirtelen megpillantja az ereni nemest, aki szánakozva lép elé és hajol le hozzá. Az ő füle is hosszabbak, az ő arca is rohadt elfvonásokat tükröz... pedig az nem lehet. Tudata mélyén egy józan szilánk emlékezteti, hogy napközben találkoztak már és akkor nem ilyennek látta. A méreg lehet az oka, amiről a csalárd elfek beszéltek a feje felett, mielőtt kivégezték. Megremeg, mintha hideg rázta volna ki, ahogy kitisztul a tudata egy pillanatra. A sajnálkozó nemes válla fölött megpillantja az ajtót.

X.

Axel Ragaen becsukta maguk mögött a teraszra vezető ajtót és ezzel elcsendesült a zene is, ami a bálteremből szűrődött ki. Elégedett, mély sóhajjal fordult meg a lány felé, aki a csillagok háttére előtt mélykék estéjibe öltözött és elragadtatva mosolygott rá, szemeiben kortalan élénkség csillogott. A toroni odalépett hozzá és átkarolta. Még érezte a lány izmainak remegését, hajának tavaszillatát és, hogy meg-megborzong a magaslati szélről. A nyárutó utolsó -, Rusenor éjszakája volt.

- Csodálatos voltál a táncparketten - kacsintott rá a lány az ölelés mélyéről - nem is tudtam, hogy ilyen ügyes vagy ebben.

- Örülök, hogy még tudok újat mutatni neked - mosolyodott el Axel elégedetten, és úgy érezte valóban kitett magáért odabent: a diszharmonikus kyr dallamokra táncolni folyamatos alkalmazkodást és dinamizmust követelt meg, még a formailag kötöttebb

Az ajtót, ami a teraszra vezet, ahol tervei voltak a lánnyal, ahol Rusenor Éjszakája beteljesülhetett volna. Szemébe a vér mellé könnyek szöknek, tudata kezdi beengedni azt a rengeteg érzést, amit a szerzetes jótékony mágiája eltompított... főleg fájdalmat. Az ablakon túli éjszakában elkezdődik a csillaghullás, de senki sem arra figyel a bálon. Mindenki a megvadult testőrt nézi és a rajta lassan növekvő emberhegyet, hogy megállítsák. Az ütlegek lassan elérik céljukat és Axel Ragaen elveszíti az eszméletét.

aláfestő zene:

<https://www.youtube.com/watch?v=AcEA4ZNt5oQ>

részeknél is, amelyek csak pihenőként szolgáltak a szilaj menetek között - de te biztosan jobban énekeltél volna, mint az a sápadt kóristalány...

- Ugyan - legyintett önfeledten Ayala - párszáz év és belejön ő is.

A férfi alig tudta levenni tekintetét a lányról és csillogó szemeiről, de tudta, hogy közeleg az ideje annak is. Köpenyt terített a vállára és karon fogva végigkísérte a teraszon, ameddig kitelik az idő. Sorra mutogatta neki a híresebb toroni csillagképeket, majd a lány javította ki, hogy azokat hogyan nevezték el elf ősei évezredekkel korábban. Mikor a felsorolásban Axel Ragaen elért Rusenor trónusához elmesélte történetét: miként emelte ki a Káoszkor alkonyából a nagy király-ös a széthullott civilizációkat, miként vált a hajnalkor meghatározó alakjává csatákon és hőstetteken keresztül, hogy száz ágyasától ezer utódja született és milyen szívesen tartják

aláfestő zene: <https://www.youtube.com/watch?v=s9f7Bzpr1mc>

magukat sokan a nemesség tagjai közül a Szövetségben és Birodalomban is szegről-végről rokonnak Rusenorral. Miként kovácsolja ez a vélt vagy valós rokonság ezen az egy éjszakán egybe akár ellenséges országok kékvérű tagjait, miként remél a nép ezért minden azt követő másnaptól békességet... vagy éppen szaftos pletykákat.

Rusenor öröksége korokon és határokon át ível, ahogy végzete is legendás lett. Krán messzi földjén faragtak neki ajándékkul egy bálványt, ami Arel istenasszony legpontosabb földi képmása volt, a háború és a természet hatalmasságáé... Nem csoda hát, hogy a hagyomány szerint ilar vérből származó uralkodó azonnal beleszeretett a hideg képmásba és el is vette annak rendje és módja szerint. Ayala elképedt ilyen badarságon, de Axel folytatta. A nászéjszakán azonban beteljesült a dölyfös király végzete és a déli ország merénye is, első közösen hált éjszakájukat követően a bajnokot, a hőst és a királyt a női szoboralak alatt találták meg holtan, agyon nyomva... De van aki esküszik rá, hogy az isteni képmás kő-ölével fojtotta meg. Axel jót kacagott Ayala hüledező tekintetén, de aztán ő is nevetni kezdett.

Mintha csengő hangja lett volna a kozmikus jel, nyíltak meg az ég redői és abból tüzes fénnel kezdtek hullani a csillagok. A páros összefonódva szemlélte a jelenést, amely felett magasan és fényesen ragyogott tisztán Rusenor trónusa, mintha valóban utódai sorsát kísérné figyelemmel mennyei bölcsességgel. Ezen az éjszakán előfordult nagyrítkán, hogy csillaghullás kíséri az évszakováltást, persze mindig más intenzitással. Ez a mostani kifejezetten hevesnek volt mondható. Ayala és Axel sokáig elnézték a szférákon túl táncoló hullócsillagok látványát, majd váratlanul a lány kibújt a férfi öleléséből és szembefordult vele.

- Más vagy mint lenni szoktál Axel Ragaen - jelentette ki Ayala Isobelle.

- Mert ilyen is tudok lenni - mondta a toroni talányosan - és mert meg akartam mutatni, hogy érted jobb és több is akarok lenni, Ayala.

- Miért? - Kérdezte a lány. - Mi avat engem ilyen fontossá a számodra?

- Az hogy szeretlek - lépett átszellemült arccal az elf felé a kyr vérű, s fel sem tűnt neki, hogy milyen könnyen jönnek ajkára az eddig

őrzött szavak -, az hogy veled akarom leélni az életem.

- Az nem lehetséges, Axel - komorult el a lány és a férfitől elfordult tekintetében könnycsepp csillogott - két év nem jelenthet többet, mint ezer esztendő. Hát nem emlékszel?

- Mire ne emlékeznék, szerelmem? - kérdezte Axel és szörnyű balsejtelve támadt.

- Hogy megöltelek - suttogta a lány és elfordult tőle a terasz peremére lépve.

A következő pillanatban vesszők suhogtak teli a teraszt és mind Axel testébe robbant bele... megint. Kiáltani akart, de tüdejébe vér szivárgott minden más szervéből. Előrelépett és kigyúlt felette a világ: egy eltévedt hullócsillag robbant szét a feje fölött és vakította el, tűzével csontig perzselte róla a húst. Valahonnan messziről saját kiáltását hallotta és érezte, hogy rohan. A terasz peremén találta magát Ayala mellett, aki szomorú szemekkel nézett rá. *„Hogy megöltelek.”* Vonásai megkeményedtek és lassan valódi márvány anyagát vették fel, szoborként magasodott a szétroncsolt testű Axel fölé. Ő kétségbeesve kapott a lány felé és csupasz karjával kereste a kő repedéseit. *„Szeretlek.”*

A szobor lassan megindult felé és azzal fenyegette, hogy agyon is nyomja, de amikor elérte Axelt együtt zuhantak le a mélybe a teraszcsozomról. Pörögtek és forogtak, a férfi kétségbeesetten kiáltotta a lány nevét, még mindig nem volt képes felfogni az események okát és aggódva tekintett maguk alá a mélybe, ahol vörös hullámvészlő látványa várt rá. Felismerte, jól tudta mi az. Gyermekkorától erre az érzésre nevelték, hogy elfogadja, hogy megértse, hogy kívánja... most mégis hideg iszonyat kúszott végig tőle a hátán.

Tovább zuhant, szem elől tévesztette Ayalát és a lenti képet. Még mindig fogódzó után keresett, de hiába. Lassan megfordult zuhantában, hogy lássa a számtalan felé zuhanó csillagot, és azokon túl mennyei trónusán az elnéző mosollyal szakállát pödrő Rusenor égi kévékből szótt mását, ami hangtalanul mozgatta ajkait, mintha csak hozzá beszélne: *„Te is fiam... megértelek... elvakított a szépsége... tökéletessége... a gyönyör, amit csak ő adhatott neked jelenlétével... nem hallgattál a bölcs barátokra, a bölcsőbb ellenségekre, a véredre, az ösztöneidre, hazád vörös ajkára. Ezért*

pusztulsz el úgy, mint én... szégyenben... egyedül... újra és újra... de ne félj... kiálts... üvölts... sikíts..."

Verejtékezve riadt fel és nagyot rántottak rajta a súlyos vasak, amivel végtagjait láncolták a falhoz. Üvöltött és megpróbált felállni, de béklyói és súlyos, friss sérülései nem hagyták neki. Tehetetlenül zuhant vissza a padlóra egy csörömpölő fémedény mellé és csak hörgött, amikor a rács ajtaja kinyílt és az éjszakai őr lépett be, hogy az álmát megzavaró félőrült rabon elégtételt vegyen. Kétszer sikerült megrúgnia a magatehetetlen toronit mire az megelégtelt és agyonverte az ökölbe fogott láncával. A halálsikolyra beérkező őrök már óvatosabbak voltak és együttes erővel verték ismét eszméletlenre.

- Gondolom nem örülsz, hogy látsz - heveredett le Alucardo Ront'e Rone gróf a rácson kívül egy odakészített székre és ölébe ejtette elmaradhatatlan fekete kalapját - megvan minden okod rá.

- Az attól függ - húzta magát ülő helyzetbe Axel Ragaen, amennyire a láncok engedték - mennyit tudtál előre abból, amit nem mondtál el szokás szerint.

- Ha ez vigasztal semmiképpen nem ez volt a célom - hangja és arca alapján is valóban bánta a történeteket. - Végeredményben azonban elvégeztétek a feladatot, kis szépséghibával mondhatni. A társaid már meg is kapták a fizetségüket... a lányról nem tudjuk, hogy hová lett. A többieket le kellett beszélnem róla, hogy utána menjenek, vagy éppen érted jöjjenek ide le. Még nekem is csak különleges engedéllyel szabad itt lennem...

- Saját magadtól kaptad? - kérdezte a gladiátor egykedvűen.

- Na jó, ennyi könnyebbség megengedett az én szakmámban - viccelődött a gróf, remélte, hogy felderítheti vele a foglyot, de láthatóan ez nem sikerült - eddig is elég rossz hírem volt errefelé némely apró botlásom miatt... és ez az alkalom sem öregbíti a hírnevem, hogyha kiderülne, hogy közöm van hozzá.

- Miért vagyok itt egyáltalán? - kérdezte Axel, aki már az időérzését is elvesztette a rács mögött.

- Hát az úgy volt, hogy Isidor de Sedierta nyomatékos hercegi parancs ellenére bemasírozott egy szakasznyi Krad lovag élén és rendet tett a palotában, majd letartóztatott és kihallgatott annak rendje és módja szerint. Mallior hívei közül sokan elmenekültek, de akiket sikerült elkapnunk azok is csak ereni menekült elfvéruék voltak, a főkolomposok megúszták. Azután jöttél te...

- Valami rémlík...

- Gondolom - bólintott a gróf mielőtt folytatta - téged az elfek valamiféle ritka méreggel terítettek le, aminek meg kellett volna ölnie... de nem ez történt. Helyette berontottál a bálterembe és mindenkit válogatás nélkül megrohantál. Sokan megsebesültek, súlyosan Axel... Igaz, közben a valódi merénylő is lebukott a váratlan közjátéktól és egy embervadász időben ártalmatlanította. A gond csak az, hogy...

- Renegát toroni nemesként rontottam neki északi szövetségi főrangoknak fegyverrel...

- Úgy van - hagyta rá a gróf - és sokan még panaszt is emeltek annak ellenére, hogy bebizonyosodott, hogy a méreg hatására cselekedtél így... elég komoly joghézag ez a méreg kérdés még civilizált pyar világban is... lényeg, hogy mindenért téged és a társaidat tennék felelősnek, akik pedig a védelmükre voltak kirendelve.

- Minden felelősség az enyém - jelentette ki Axel - ők csak engem és a megérzéseimet követték ide Erigowba.

- Magam is így gondoltam, egyébként a Filozófusok is jelezték, hogy nem örülnek a személycserének most, hogy így kiderült és komoly vérdíjat tűznek ki rád, hogyha véget ér a tárgyalás.

- Tárgyalás?

- Igen, az események dacára kijár neked a törvényes védekezés joga - Alucardo félrenézett és láthatóan elgondolkodott valamin. - Ragaen, miért bíztál meg ennyire a lányban?

- Mert szerettem.

- Bitófára fog juttatni, azt ugye tudod?

- Ha a méreg nem végez velem hamarabb...

- Mindent meg fogok tenni érted a bíróság előtt.

- Ne erőltesd meg magadat a kedvemért.

- Csendet! Csendet a teremben különben mindenkit kiküldetnek! – ripakodott a hallgatóságra a hóhajú kyr bíró és vastag ujjai között a kalapáccsal ütötte az asztalát, ameddig a lázongás abba nem maradt. A Hercegi Táblabíróság termében sokszínű tömeg gyűlt össze: nemesek, kíváncsi polgárok, tanúk és számtalan különös alak, akik parázsló tekintettel meredtek a vádlottak padján ülő bilincsbe vert Axel Ragaenre. Ő fáradt tekintettel nézett végig rajtuk, csak hogy szégyenkezve ismerje fel bennük egykori kalandozó társait, akik a hallgatóság több mint felét tették ki.

Voltak ott enoszukei küldöttek, nyugati városállambéli lélekkufárok és az Építő szolgálai is, városállamokban megismert orkvadászok, aszisz gladiátorok, tarini törpék, tiadlani kard- és harcművészek, varázslók és más mágiaforgatók szép számmal. Mindazok, akik az elmúlt években társai voltak megannyi veszélyes és kétes kalandban Észak-Ynev poros útjait járva. Jó- és rosszakarók egyaránt akadtak a tömegben, de nem bánta... nem érdekelte már. Megtörtén gubbasztott a székekben és küzdött a méreg lassan múló utóhatásaival.

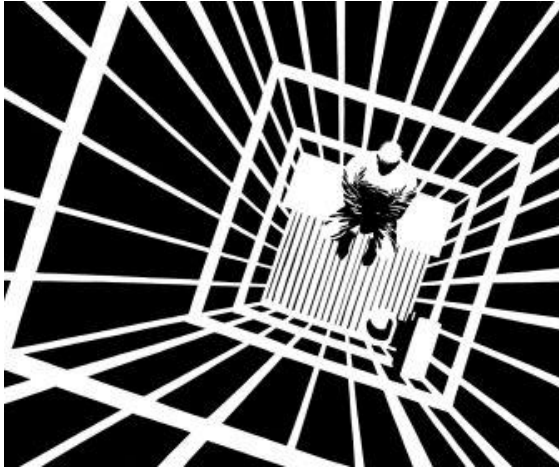
- Meghallgattuk a tanúkat és megsejleltük a bizonyítékokat is – zengett a táblabíró mágiával felerősítette hangja a teremben – bizonyítást nyert, hogy a jelen lévő... – jegyzeteibe merült a tekintete és gondterhelten ráncolta össze szemöldökét – ...ezt nem tudom kiolvasni, de mindegy is. Tehát a mindenki által csak Axel Ragaen néven ismert lator bajkeverő főbenjáró bűnt követett el Erigow Hercegsége, az Északi Hármak és a Szövetség ellenében is.

Axel Ragaen végignézett a bírák és esküdtek padjain ahol valóban a Szövetség küldöttségei foglaltak helyet: egy dorani mágus figyelte átható tekintettel az egész eljárás alatt, egy savótekintetű toroni diplomata nézte végig egykedvűen bűnei felsorolását és a legszélén Ront'e Rone gróf sápadozott aggódva végig. Axel sajnálta emiatt, hiábavalónak tartotta az aggodalmát: az ő sorsát sokkal magasabb bírák előtt ítélték meg, mint ez a hamis-kyr bíróság. Hazaáruló lett, kiszámíthatatlan és veszélyes, de

legfőképpen szerelmes... ami főbenjáró vétség az ő szakmájában.

- Az ítéletet a következő tárgyalási napon hirdetjük ki, ami remélhetőleg a sértett felek – intett a padban ülő méltóságok felé – megnyugvására fog szolgálni és Pyarron igazságára válik majd, mely példaértékű lesz. – Tekintete most a hátsó traktusban fenekedő sokszínű hallgatóság felé fordult. – Mert sokan vannak, akiknek meg kell érteniük, hogy az úgynevezett kalandozóknak az ideje lejárt! Nem cselekedhetnek dúvad módjára isteni és emberi törvények ellenében férfias manírok és hősi pózok feloldozásában bizakodva. Gátat kell vetni annak a rossz tendenciának, hogy kiválasztottaknak hiszik maguk egyesek, amikor földönfutó, hazátlan bolondok csupán, akiknek a sajátjaik sem viselték el a szagát! Ez egy új világ, amiben vagy beállsz a sorba, azt teszed, amit az okosabbak, nagyobbak és hatalmasabbak mondanak vagy odajutsz – legyintett kalapácsával a vádlottak padján ülő középkorú férfira – ahová ez a szerencsétlen. Az ülést berekesztem!

Szavait követően újabb orkánszerű övöltés támadt, száz torokból zengett az ellenkező szó és öklök emelkedtek a magasba. Sokáig tartott mire a teremszolgák és hercegi mágiaforgatók elcsitították a tömeget csendvarázssal, helyenként ütlegekkel és a végén csak az vetett véget teljesen az örületnek, amikor bevonultak a táblabíróságra a Hercegi Vörös Lovagrend nagypajzsos vértesei oszlatni a fegyvertelen hallgatóságot. Axel Ragaent is csak nagy nehezen menekítették ki a teremből, egyik órét el is marta a tömeg és soha többé nem hallottak róla...

- Jobb színben vagy – állapította meg Isidor de Sedierta leheveredve a rács túl felén.

- A kirurgus szerint a nehezen már túlvagyok – vont vállat Axel – de teljesen sohasem fog kiürülni a szervezetemből ez az átok – hunyta le a szemét a toroni és elmosolyodott – de ne aggódj, szólok majd ha rajtad is hosszú hegyes füleket és aranylő haját látok majd.

Összenevettek, ami szöges ellentétben volt a helyzet nyomorúságával. A herceg börtönének pincéjében nem volt rajta kívül más rab, azokat már napokkal ezelőtt áthelyezték, mikor éjszakánként órákig vonyított önkívületi állapotban. Ahhoz képest valóban sokkal jobb színben volt már, de legalábbis akadtak tiszta pillanatai, mint például a mostani, amikor a Krad lovag békében meglátogathatta.

- Hallottam, hogy milyen tisztas rendet vágtatok a bálon – jegyezte meg Axel és elfogadta a lovag által felajánlott kulacs tömény tartalmát.

- Nehéz este volt – bólintott a lovag – mindannyiunknak. A társaid elhagyták Erigowt, a gróf tisztessen kifizette őket és a legényeim kíséretében vonultak el a Kapuk Csarnokát Erionba, biztonságba vannak. – Mikor látta hogy Axel némán bólint, folytatta. – Biztosan érdekel, hogy mi lett a lánnyal. Nem találtuk nyomát. Mallior híveivel egyetemben eltűnt. Nem volt nehéz dolguk, a városban mindenhol vannak erenei menekültek, akik menedéket nyújthattak számukra, de – elgondolkodott, de Axel figyelmét felkeltette és ezért folytatta – az ispotály szállásán a szolgák találtak egy levelet tőle, amit a nevedre címzett. – Mellénye belső zsebéből egy összehajtott papírt vett elő. – Nem adtam át a

hatóságoknak, mondhatni ezzel én is bűnrészes lettem, de úgy éreztem így helyes – a rácson keresztül átnyújtotta Axelnek a lapokat. Az némi teketóriázás után kinyitotta a levelet és végigvándorolt rajta a tekintete, majd mélyet sóhajtott és a mellkasára szorította a cella kőplafonjára meredt.

- Egy verset írt – sóhajtott.

- Legalább szép? – kérdezte a lovag tétován, nem tudta ildomos-e a kérdés.

- Minden vers szép – rejtette ruhája alá a papírt Axel – ez viszont gyönyörű.

- Meg fognak ölni, ugye tudod? – kérdezte Isidor határozottan mikor látta, hogy a foglár már az ajtó környékén sunnyog.

- Igen, tudom.

- Nem is zavar?

- Ismered Cloud Boohent, lovag?

- Az aszisz költőt? Igen, valaha ismertem, többször volt szerencsém az oldalán harcolni, de akkor még más volt. Nem volt ilyen...

- Keserű... igen. A bál estéjén is ott volt és miközben feltartotta nekem a merényleket egy pillanatra a holdszemüvege mögé láttam – Axel lehunyta a szemét. – Ha ilyen sors vár rám, akkor inkább elfogadom tieid kezétől a halált.

A lovag némán bólintott. Volt egy fehér heg a testén, amely sebet nem volt hajlandó istene erejével begyógyítani egykor, hogy mindig emlékezzen rá. El tudta képzelni, hogy min megy keresztül a toroni. Ő is emlékezett egy régi hajnalszűz éjszakára, álnok orwellánus boszorkányra és a csalódásra, mikor érzései sötét törként martak a hátába. Akkor ő maga is szívesebben vágyott volna a halálra, hogyha isteni küldetése engedélyezett volna számára ilyesmit. Axel Ragaent nem kötötték ilyen béklyók, szabadon élt és szabadon halhatott meg és az örökifjú Isidor de Sedierta, Krad irtalmazzon lelkének az érzésért, irigyelte érte ezt. Még egy ideig beszélgettek a halálson, míg letelt az óra és becsukódott mögötte a vasalt fémajtó és a felszíni hideg őszi szél belekapott köpenyébe, mikor útjára indult. Rusenor éjszakája véget ért... és valóban sok mindent megváltoztatott. Döngő léptekkel indult el a nyüzsgő erigowi utcán, de magának sem merte bevallani, hogy nem tudja hová. Eszébe jutott, hogy régen járt délen...

A Hercegi Táblabíróság termében most nagy volt a csend, a kyr nem is tudta mire vélni, de nem bánta. A Vörös Lovagrend tagjainak sorfala mögül nézett farkasszemet az összegyűlt hallgatósággal. Zavartan rendezgette iratait az asztalon szép rendben, hogy magának és az utókornak is bizonyítsa minden a legnagyobb rendben és leghívebb törvényességgel zajlott le. Lassan nyúlt a kalapácshoz, de tudta, hogy nem lesz rá szüksége, ezért csak érces hangján szólalt meg az egybegyűltekre felé.

- A Vörös Herceg törvényei szerint a vádlottnak joga van magának javasolni büntetést, amit a döntnökök elismerhetnek vagy megmásíthatnak. A Szövetség etikai kódexe szerint, hogyha ehhez beismerő vallomás társul, akkor enyhíthető a kiszabott ítélet – darálta a betanult szöveget a bíró.

- Kevélységem és büszkeségem bűn – emelkedett szólásra Axel Ragaen – de tettem, melyeket szabad akaratomból hajtottam végre és önző célok eléréséért, nem ezen bíróság előtt ítéltetnek majd el. Az Építő áldja meg híveit élettel, de a bűn átkát maguknak kell magukra vállalni, hogy elérhessék a boldogság illékony állapotát, akár csak egy pillanatra is. – Axel elkomorult, fejét leszegve folytatta. – Megérdemlem a halált és elfogadom az ítéletemet.

- Halál – emelkedett szólásra Doran követe.

- Halál – jelezte kézmozdulatokkal Toron diplomatája.

- Lófaszt! – fakadt ki Alucard Ront'e Rone, megtörve ezzel a fagyos kriptahangulatot. A bíró hűledezve fordult felé, még a Vörös Lovagok is csikorogva fordították felé sisakjukat, egyikük mintha kuncogott is volna – Elnézést, de hazámban ezt mi így mondjuk – mentegetőzött a lovas nép fia. Arról nem is beszélve, hogy új tanúm van, akit csak nemrég sikerült elérnem és Erigowba hívnom.

A hallgatóság sorai közül egy darócruhás férfi emelkedett ki, akinek nyakában egy kettős aranykör szimbóluma fénylett. Csuklyáját hátravetette és tarkopasz fején sok harcban szerzett sebesülés jelezte, hogy nem szerzetesként szolgálta Kyelt, az igazság kétarcú istenét. Hosszú kecskeszakállja kevély

vigyort ölelt körül, ami ritka vendég a rendjébe tartozó komor férfiaknál. Axel Ragaen ismerte őt: Ayalával való első közös kalandjuk során indultak el együtt az extravagáns Kyel-pap Beriquelre és jó harcostársnak bizonyult Terranno vagy Sugró híveivel és teremtményeivel szemben.

- Haonwell hercegségének Haonwell városának Kyel templomában szolgáló Lundgren atya felhatalmazásával jöttem, hogy az Axel Ragaen néven ismert bűnöst átvegyem Erigow tisztes bíróságától – zengett a pap szava a teremben anélkül, hogy mágiával kellett volna felerősítenie.

- Milyen joga? – hűledezett a bíró, aki ijedten fordult a padban ülő döntnökök felé, de csak két kétségbeesett arcot és egy kevély mosolyt látott, így dühösen fordult vissza a pap felé – Mit tanúsít ez? A bűn az bűn, Haonwellben és Erigowban is!

- A bűn az bűn – helyeselt a pap –, de csak Kyelnek van joga, hogy megmérje ennek az embernek az életét.

- Ez a bíróság már hozott ítéletet Axel Ragaen ügyében, amely megnyugvására fog szolgálni és Pyarron igazságára...

- KYEL AZ IGAZSÁG! – harsogta a pap kezeit az ég felé lökve és mellkasán felragyogott az arany ikerkör. – És mint tudjuk Kyel kegyelmes a maga letisztult módján... Attól meg, mert az emberek nem élik meg kegyelemnek, hogy kínhalállal távozhatsanak a pokolba az az ő rövidlátásuk csupán. Nézzük másik nézőpontból: nem lesz esélye több hibával súlyosítani helyzetét... Egyből indul a vezeklés...

- Milyen ítéletet szán Kyel tehát ennek a latornak? – sóhajtott legyőzötten a bíró és asztalára ejtette súlyos fejét.

- Hullámsír – suttozta a pap, de hangját mégis mindenki hallotta a teremben.

- A HULLÁMSÍR? – kapta fel a fejét az idős kyr, de még a szenvtelen dorani varázslónak is elkerekedett a szeme – Kyel egyházának legkegyetlenebb börtöne az északi tengeren? De hiszen oda csak...

- Pontosan – mosolyodott el a pap kegyetlenül, Kyel egyértelműen és tisztán nyilatkozott Axel Ragaen sorsát illetően. Készítsétek fel a foglyot az átszállításra... alkonyatkor indulunk.

Axel csak ekkor ocsúdott fel a sorozatos meglepetésekből. Most fogta fel, hogy kinszenvedéseinek nemhogy nem vetnek véget, de szabadságát és ön maga választotta sorsát is elveszik Ynev legkegyetlenebb börtönében... börtön... ami mindaz, aminek korábbi átkozott életét érezte, a próbakő, amin elvásik a szabadság vágya. Váratlanul ugrott ki a vádlottak padjából és falból kisszagotott láncával verte félre az útjába álló Vörös Lovagrendit is. A feje fölött csapódott a falba seregelve a dorani varázslövedéke, hiába ugrottak utána a teremőrök, úgy látszott, hogy eléri a kijáratot.

Az idő kizökkent a medréből a teremben. Kyel aranykőr szimbólumának fénye felerősödött és mintha beborította volna a termet egy pillanatra. Mikor kitisztult minden megint Axel Ragaen a földön hevert és a hátán a darócruhás pap térdelt, úgy tetszett, mintha a fény a nyakláncába húzódná vissza éppen. A lovagok és örök futólépésben közeledtek feléjük, de még volt ideje a kopasz papnak lehajolni foglyához és titkon fülébe súgni: *„Kyel akaratával sem te, sem én nem dacolhatunk. Ez volt az egyetlen és legjobb megoldás, hogy megmentünk téged. A te érdekedben van mindez, barátom.”* Axel Ragaen lehunyta szemét és megadta magát a sorsnak.

Erigow határában állt egy domb, amiről jó rálátás volt az észak felé kanyargó útra. Alucard Ront'e Rone grófja egy kövön ült pipázva, és elmélázva figyelte a távolban lassan mozgó szürke pontokat a városból ki- és befelé haladni. Az elmúlt napok eseményein töprengett, de nem olyan mélyen, hogy ne vette volna észre, amint valaki csendesén a háta mögé lépett. Megfordult ültében és barátságos mosollyal helyetl kínálta az érkezőt, Cloud Boohen pedig elfogadta azt.

A két férfi csendben figyelte a távolban mozgó alakokat, a gróf dohánnyal kínálta az aszisz, aki elfogadta azt és hamarosan mindketten komótosan eregették a füstfelhőket tüdejükből az Erigow fölött gyülekező szürke fellegek felé, csak idő kérdése volt, hogy mikor nyílnak meg az ég csapjai és hintik be frissítő záporukkal a fülledt éjszaka emlékét őrző várost és annak lakóit. Az aszisz

kifürkészhetetlen holdszemüvegével az ilanori felé fordult.

- Régen találkoztunk, Alucardo. Sejthettem volna, hogy a balsorsú toroni megbízása mögött te állsz. Elégedett vagy az eredménnyel?

- Valóban rég volt, Boohen. - bölintott a fekete kalapos férfi - Axel Ragaen sorsáért felelősnek érzem magamat, ezért tettem meg minden tőlem telhetőt, hogy megmentsem.

- Biztos vagy benne, hogy akarta, hogy megmentsd? - Az aszisz talányosan fújta ki a füstöt. - Tudod, hogy hová kerülnek a toroniak lelkei haláluk után? Milyen végzetet választott volna az élet helyett?

- Hallottam, hogy mi történt veled Gorvikban - tért ki a válasz elől a gróf - és nagyon sajnáltam, de én megmondtam neked előre, hogy semmi jó nem származik abból, hogyha követed azt a nőt.

- Hallottad - mosolyodott el Cloud és óvatosan levette holdszemüvegét - szóval hallottad mi történt Gorvikban...

A grófnak egy pillanatra elakadt a lélegzete, amikor megpillantotta az aszisz jobb szeme helyén fehérülő halott pillantást. Hallott arról, amikor a fiatal király három aszisz falanxharcos századdal benyomult a polgárháború káoszába fulladó Gorvikba és Új-Godon területére, hogy onnan szinte csak egymaga térjen vissza, de nem hallott róla, hogy ilyen súlyos sérüléssel távozott onnan. Szóbeszédet és legendákat hallott csupán arról, hogy Abasziszba sem tért vissza és távollétében kiújult a koronáért folyó harc. *„Egyikünk a testét vesztette, // másikunk a lelkét adta fel // S néha mégis úgy érzem, // hogy én többet vesztettem el.”*

- Látjuk, hogy hová jut az, aki hallgat a tanácsaidra Alucardo - nézett egyetlen ép szemével a távolba Cloud - de ebben az esetben magamat sem érzem teljesen büntelennek. Én bízattam Axelt, hogy kövesse a szívét... mert vágyott a szerelemre, az igazi és valódi érzésre... pontosan az a fájdalom az, amit most érez... a sohasem múló szomjúság... az örökké égő tűz.

- Úgy beszélsz róla, mintha te magad is így volnál ezzel - ingatta a fejét a gróf, hogy kiverje régi ismerőse szörnyű állapotát a fejéből. - Olyan vagy mint ő, Arel tudja csak talán miért vágyjátok ennyire a halált.

- Akkor nem értesz semmit, nem vágyjuk a halált – helyezte vissza holdszemüvegét az aszisz, mert tudta, hogy milyen hatást vált ki tekintete az emberekből – csak nem akarunk élni többé.

- Mi a különbség? – Kérdezte a gróf. – Ez csak játék a szavakkal.

- Játék – mosolyodott el Cloud. – Van különbség, Alucardo. Emlékszel még, hogy milyen érzés volt meghalnod?

- Tessék? – hökkent meg Alucardo Ront'e Rone grófja.

- Jól hallottad – szívott mélyet Boohen a dohányfüstből – mikor évekkkel ezelőtt megoldottuk együtt a Krovali Rejtvényt csupán sejtettem, mikor királyként többet láttam bele a világ dolgaiba már tudtam, hogy most ennyi idő után változatlan formában látlak viszont, teljes bizonyosságot nyújt hitemben: régen nem vagy már halandó emberi lény.

- Vannak módszerek amelyekkel... – kezdett volna bele szokásos mentegetőzésébe a gróf, de Cloud Boohen szavába vágott.

- Kifürkészhetetlenek az istenek útjai és gondolatai, nemde? – Kapta fel a fejét diadalittasan az aszisz. – Istennőd egészen különleges módon jutalmazott és regulázott meg egyszerre a Lammoi-incidens után évtizedekkel ezelőtt. Angyal lettél, de hús-vér testben, ami érez és vérzik, mint minden halandó, elpusztítani mégsem lehet. Hálás voltál ezért az adományért?

- Igyekszem tudásom szerint jóra fordítani képességeimet – bólintott szenvtelenül Ront'e Rone.

- Ne korholj hát mást, hogyha ugyanúgy tagadná az életet, mint olykor te magad – zárta le a vitát a bajvívó. – És bölcsességgel is jár ez a különleges helyzet legalább?

- Más perspektívába helyez sok mindent és nehéz megélni és túlélni értékes dolgok elmúlását a világból. Hasonló lehet ez, mint az elfek gondolatisága, amellyel felülről néznek minket, halandókat, hosszú életükben egy emberöltő csupán csak egy pillantásra méltó. Más mérce szerint mérik magukat és minket... barátságuk és szövetségük nem más csupán, mint egy megismerkedés pillanatában támadó belenyugvás abba a ténybe, hogy létezőnk, de nem több ennél. Ayala Isobelle példája is ezt támasztja alá. Nem tudni biztosan, hogy

Mallior hívó volt e korábban vagy csak Erigowban környékezte meg ez a progresszív szekta, de a végeredmény szempontjából lényegtelen. Pedig még azt sem kétlem, hogy szerette Ragaent, aki pedig utolsó leheletéig bízott volna benne.

- Boldog ember – bólintott Cloud és a dohány parazsának maradványát a földön taposta szét és szedelődzködni kezdett – veszélyes egy ilyen embert életben és rácsok között tartani. Vagy ő maga tör ki vagy olyasvalaki fülébe jut sorsa, akinek elég fontos, hogy megpróbálja kiszabadítani. Akár egykori Kalandozótársak is...

- Meglehet igazad van, rajta fogjuk tartani a szemünket – azonnal megbánta szóhasználatát, de látva a másik rezzenéstelen arcát és, hogy lassan indul még megkérdezte, ami nyomta a szívét. – Mi történt valójában Gorvikban, Cloud Boohen? Mi történt a lánnyal?

- Bírod még istennőd kegyét, gróf – tért ki a válasz elől keserű mosollyal az aszisz. – Ha úgy volna megkérnélek, hogy járnék kedvemben és teremts esőt a szomjazó világra...

Alucard Ront'e Rone elérte a másik szavainak jelentését és egy biccentéssel elköszöntek egymástól, mint akkor, évekkkel ezelőtt Krovalban. Cloud Boohen elindult a domb oldalán a város felé, és amikor elérte az alját az égből előbb kedvesen és elszórtan, majd egyre számosabban kezdett el zuhogni az eső, végleg elhozva ezzel a nyár végét és az ős kezdetét. Az aszisz néhány pillanatig csak állt a domb tövében és hagyta, hogy a fiatal esőcseppek végigrohanjanak arcán, bekússzanak női simogatás gyanánt ruhája alá és felborzolják sörényét. Mikor nekiindult a város felé tartó útnak egy régi románc sorait idézte fel:

*„Mert néha vágyjuk az esőt,
hogy a vihar nyugözzön le minket
hogy elnyelje egymásnak szánt
üvöltésünket
és hangtalan oszthassuk meg rossz
gondolataink
Mert néha vágyjuk az esőt,
mert úgy érezzük a nap csak megöl
sugarai olyan hidegek a bőrünknek*

mikor tudjuk, hogy már nem szeretjük egymást."

aláfestő zene:

<https://www.youtube.com/watch?v=k1ZQ5c8xGJo>

Epilógus:

A távoli Alidax virágos kapuin túl dúlt a vihar. Villámok csapkodtak az éjszakai égen és minden gonosz lelket beűztek a házak fedezékébe, akinek nem volt nyomós oka az utcán tartózkodni. Az égiháború még a súlyos ólomüveglakon keresztül sem szelődött, amin keresztül a nő nézte az esőcseppek árnyékait, miközben az izmos dzsád dolgozott a testén. Egyszer csak megunt és egy legyintéssel leparancsolta magáról a férfit, aki előbb a sarokba kushadt öleb gyanánt, majd mikor látta úrnője tekintetét megvillanni a vihar fényében az ajtón kívülre menekült.

A boszorkány dühös nagymacsckaként forgolódott az ágyban és csalódottan markolta össze a drága lepedő selymét maga alatt. Napok óta nem jött álom a szemére és szolgák hadával sem sikerült elérnie azt, hogy nyugodt éjszakája lehessen. Jobban megviselte a váratlan érzés egy hete, mint hitte volna, vagy amennyire be merte vallani magának. Felemelkedett meztelenül az ágyról és köntösét maga köré bűvölve lépett az ablakhoz, hogy kitárja, talán a friss eső megnyugvást hoz majd neki. A szobába beszabaduló vad szél és hűvös vízpára

valóban felfrissítette, még hogyha fel is borzolták a szoba megszokott rendjét.

Egy hete olyasmit érzett, amit azelőtt még sohasem. Egyik bélyegének kihunyását a messzi távolban, amiről pontosan tudta, hogy kihez tartozott. Soha nem volt még példa rá, hogy valaki saját erejéből megszabaduljon egy ilyen kötéstől, ha pedig meghalt volna vagy idegen varázstudó piszkálta volna arra voltak módszerei, hogy a távolból megakadályozza... nem... ez valami egészen más volt. Olyan mintha a férfi elfelejtette volna, kiseretett volna belőle... bah... badarság. Lehetetlenség!

Észrevette, hogy az asztalon álló sakk-készlet bábúi közül többet is lever a hirtelen támadt szélroham. Kecsesen lehajolt a bábukért és sorra egymás után visszaigazította őket a helyükre, az utolsónál azonban, ami egy félmeztelen bajnokot formázott az ég felé tartott fegyverével elgondolkodott és a bábuval együtt ült vissza a széles ágyra. Elmosolyodva merült el régi emlékei között és szinte szeretettel simította végig a hideg ékköből faragott bábú felszínét:

- Nem úgy van az, édes kis bajnokom. Nem ezért engedtelek el sértetlenül magam mellől, gazdátlan harcosom. Talán megint hasznomra válhatnál... kedves *ragaenem*.

2014.